

یاد استاد

پروفسور سیمین ناصری

بانوی سرآمد و تکرار نشدنی و چهره ماندگار بهداشت محیط ایران

با یاد او که شمع جانان بود:
کارنامه عمری پر بار
دل نوشته ها و خاطرات اساتید، همکاران، همراهان و دانشجویان

یاد استاد

پروفیسور سیمین ناصری

به کوشش:

دکتر ذبیح اله یوسفی

دکتر مهدی مختاری

با اهتمام:

انجمن علمی بهداشت محیط ایران

اردیبهشت ۱۴۰۱

طرح جلد و صفحه آرایی: مهندس محمد رضوانی

ناشر: انجمن علمی بهداشت محیط ایران

"حق چاپ محفوظ"

فهرست مطالب

مرگ در « دیوان شمس » غزلیات مولوی

مقدمه ای بر این نوشتار..... ۷

پیام تسلیت رئیس فرهنگستان زبان و ادب فارسی..... ۹

پیام تسلیت رئیس دانشگاه علوم پزشکی تهران..... ۱۰

دلنوشته های اساتید و همکاران استاد ۱۱

دکتر علیرضا مصداقی نیا

دکتر ناصر رازقی

دکتر علی اکبر عظیمی

دکتر امیرحسین محوی

دکتر احمد عامری

دکتر انوشیروان محسنی بندپی

دکتر کاظم ندافی

دکتر محمد حسن احرامپوش

دکتر علی الماسی

دکتر نعمت اله جعفرزاده حقیقی

دکتر احمد رضا یزدانبخش

دکتر ذبیح اله یوسفی

دکتر محمد نوری سپهر

دکتر مهدی ریاحی خرم

دکتر محمد مسافری

دکتر مهدی مختاری

دکتر رضا فولادی فرد

دکتر سینا دوبرادران

دکتر روشنگ رضائی کلانتری

دکتر میترا غلامی

دکتر علی ظفرزاده

دکتر یوسف دادبان

دکتر محمدرضا خانی

دکتر حسن خرسندی

دکتر کاووس دیندارلو

دکتر محمد خزائی

دکتر مهدی فرزادکیا

دکتر محمد ملکوتیان

زندگی نامه مرحوم استاد سیمین ناصری..... ۵۷

مصاحبه روابط عمومی دانشگاه علوم پزشکی تهران با استاد..... ۶۱

عکس های یادگاری با استاد در همایش ها ۷۵

نقاشی های استاد در کانادا ۹۰

غزل شماره ۹۱۱

غزلیات دیوان شمس مولوی

به روز مرگ چو تابوت من روان باشد گمان مبر که مرا درد این جهان باشد
 برای من مگری و مگو دریغ دریغ به دوغ دیو درافتی دریغ آن باشد
 جنازه‌ام چو ببینی مگو فراق فراق مرا وصال و ملاقات آن زمان باشد
 مرا به گور سپاری مگو وداع وداع که گور پرده جمعیت جنان باشد
 فروشدن چو بدیدی برآمدن بنگر غروب شمس و قمر را چرا زبان باشد
 تو را غروب نمایند ولی شروق بود لحد چو حبس نماید خلاص جان باشد
 کدام دانه فرورفت درزمین که نرست چرا به دانه انسانیت این گمان باشد
 کدام دلو فرو رفت و پر برون نامد زچاه یوسف جان را چرا فغان باشد
 دهان چوبستی از این سوی آن طرف بگشا که های هوی تو در جو لامکان باشد
 تورا چنین بنماید که من به خاک شدم به زیر پای من این هفت آسمان باشد

مرک پامان کبوتر نیت
 مرک وارونه یک زنجره نیت
 مرک در ذممن افاقی جاری است
 مرک در آب و هوای خوش اندیشه نشیمن دارد
 مرک در ذات شب و حلقه از صبح سخن می گوید

مقدمه ای بر این نوشتار

بار دیگر استادی فرزانه از دیار گلستان بهداشت محیط، از میان ما رخت بر بست و ما را در غمی جانگاہ فرو نشانده. استاد پروفیسور ناصری، در وصف نمی گنجد، او محور همایش ها و جشنواره ها و مجامع و سمینارها و و نشریات و شوراہ های ما بود. مسئولیت پذیر بود و هر شکاف و جای خالی را پر می کرد. اکنون خلا وجود او پرشدنی نیست و جای خالی او نه تنها در همایش ها و نشست ها و جلسات مجازی و جلسات انجمن و هیئت تحریریه و کلاس ها، بلکه در فکر و قلوب ما، جای خالی است. او در مهربانی و صمیمیت و خیرخواهی و پشتیبانی از برنامه های بهداشت محیط و توسعه علمی و آموزشی و پژوهشی رشته مان بی نظیر بود. مسئولیت پذیر بود و تکرار ناشدنی.

به ملکوت اعلا پرکشید و آسمانی شد و ما را در غم و اندوه فقدانش نشانده. او " مادر بهداشت محیط ایران " بود و سهم بسزائی در توسعه و پیشرفت دانش بهداشت محیط داشت.

چوبیار دانش او بر همه طالبان علم و دانشجویان در رشته بهداشت محیط کشور جاری بود و عمده شاگردان دیروز و اساتید امروز و مدرسان این محور از دانش، از مشرب علم و دانش و اخلاق کریمانه اش بهره ها جستند. کسی نیست که این خردمند فاضل و راست قامت جاودانه بهداشت محیط را نشناسد و از هیبت و جلوه شکوهمندش در تدریس و پژوهش و اخلاق بی نظیرش نکوید و جایش را در میان همایش های بهداشت محیط و جلسات و سمینارهای علمی بهداشت محیط خالی نیند.

خبر غم بار پرواز ملکوتی استاد پروفیسور سیمین ناصری بہت آور و باورنکردنی است، و قطعاً برای شاگردانش و همکارانی که سالانی دراز با او مصاحبت داشته اند و با انبوهی از خاطرات در کلاس درس و همایش ها و نشست ها مواجهه بوده اند حسرت بار و فراموش ناشدنی است.

زندگانی پر بار علمی اش در ارائه خدمات مسئولانه این استاد سفر کرده بر همگان عیان است و فراموش شدنی نیست. او برای همیشه در خاطره ها می ماند. او در حیات پربرکت علمی اش و حضور پررنگش در تمامی مجامع و جلسات و سمینارها و ... جاودانگی خود را به ثبت رسانده است و در قلوب دوستداران و همکاران و دانشجویانش همیشه زنده است.

" دکتر ذبیح ا.. یوسفی "

پیام تسلیت رئیس فرهنگستان زبان و ادب فارسی

هوالباقی

با نهایت تاسف مطلع شدم که خانم دکتر سیمین ناصری استاد برجسته محیط زیست کشور پس از تحمل یک دوره بیماری دار فانی را وداع گفته اند. ایشان که علاوه بر عضویت در فرهنگستان علوم و شرکت مؤثر در برنامه ها و فعالیتهای فرهنگستان، سالها مسئولیت شاخه بین گروهی محیط زیست فرهنگستان را هم به عهده داشتند، مسائل آب و محیط زیست کشور را همواره با تعلق خاطر و حوصله و نظمی مثال زدنی، و با دعوت از صاحب نظران رشته ها و گروههای مختلف، پیگیری می کردند و تلاشهای ایشان در پیشبرد فعالیتهای فرهنگستان همواره مغتنم و راهگشا بود.

ضایعه درگذشت این استاد فقید را به خانواده گرامی ایشان و به دوستان و همکاران و دانشجویانشان در دانشگاه علوم پزشکی تهران و به همکاران عزیزم در فرهنگستان علوم بخصوص استادان شاخه محیط زیست تسلیت عرض می کنم و از خداوند بزرگ برای فقیده گرامی رحمت واسعه و برای بازماندگان محترم صبر و اجر و سلامت مسئلت دارم.

رضا داوری اردکانی

۲۲ فروردین ۱۴۰۱

دکتر حسین قناعتی
(رئیس دانشگاه علوم پزشکی تهران)

انا لله و انا اليه راجعون

با کمال تأسف و تاجر درگذشت سرکار خانم دکتر سیمین ناصری استاد محترم بازنشسته گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران که سال های متمادی در کسوت استادی دانشگاه و چندین سال به عنوان معاون پژوهشی دانشکده بهداشت و همچنین رئیس مرکز تحقیقات کیفیت آب و سردبیر مجله وزین علوم و مهندسی بهداشت محیط به فعالیت مشغول بودند و خدمات بسیار ارزنده و شایان توجهی به جامعه علمی و دانشگاهی کشور ارائه نمودند را به خانواده محترم، جامعه علمی و دانشگاهی کشور و به همه شاگردان و دوست داران ایشان تسلیت عرض می کنم و برای آن مرحومه از درگاه خداوند متعال طلب آرزوش و برای بازماندگان ایشان صبر و شکیبایی مسئلت می کنم.

دکتر حسین قناعتی

رئیس دانشگاه علوم پزشکی تهران

**دلنوشته های اساتید و همکاران
در فراق استاد فرزانه
پروفسور سیمین ناصری**

دکتر علیرضا مصداقی نیا**(رئیس انجمن علمی بهداشت محیط ایران)**

جامعه بهداشت محیط کشور در این دو سه سال اخیر متأسفانه اساتید ارزشمند و استوانه های مهمی از بدنه هیات علمی خود را از دست داده است. اساتید ارجمند دکتر عمرانی، دکتر شریعت، دکتر مصباح، دکتر غیاث الدین و دکتر ناصری از میان ما رفتند. خداوند بزرگ روح این اساتید را در آرامش بدارد.

خانم دکتر ناصری از اساتید برجسته بهداشت محیط بودند. ایشان با هوش سرشار، نظم مثال زدنی، مشارکت جویی در فعالیتها، صمیمیت در همکاری، خلاقیت و ابتکار در برنامه ها شناخته شده بودند. آنچه در زمان درگذشت ایشان در میان همکاران و دانشجویان ایشان بروز یافت نشان از محبوبیت فراوان ایشان بود. ما دوستی مهربان و دلسوز و انسانی والا را از دست دادیم. خداوند بزرگ ایشان را در درجات بالای رحمت الهی خود قرار دهد.

دکتر علیرضا مصداقی نیا

دکتر ناصر رازقی

به نام قادر متعال :

می رسد روزی که بی هم می شویم
یک به یک از جمع هم کم می شویم

چه دردناک است خبر درگذشت استادی کاردان، پرانرژی و فعال چون سرکار خانم دکتر سیمین ناصری
تسلیت به خانواده محترم، همکاران دانشکده بهداشت و خودم که پنجاه سال
افتخار همکاری و شاهد تلاش ها، فعالیت ها و به روز نگهداشتن علم و آگاهی
ایشان بودم.

زنده یاد در حرفه و علم و تکنولوژی در رشته خود شاخص بودند.

از همه مهمتر غیر از تخصص و فراگیری مداوم، در رفتار و کردار خود نسبت به
همکاران و دانشجویان یک انسان بسیار با صداقت و وفاداری بودند که اثر بسیار
مثبتی در ذهن همگان به یادگار گذاشته اند
و با توجه به این خصوصیات متعالی، آرزو دارم راه پر بارش ادامه دهنده همکاران
جوان و دانشجو یانش باشد

و اطمینان دارم نام خانم دکتر ناصری در انجمن بهداشت محیط ایران و
پژوهشکده بهداشت هم که بعد از باز نشستگی فعالیت پرثمر داشتند هم جاویدان
خواهد ماند

روحشان شاد و یادشان همیشه گرامی باد

دکتر ناصر رازقی

دکتر علی اکبر عظیمی

نوشتن در باره انسانی وارسته و استادی برجسته که نبود وجود نازنینش
برایم واقعاً غیرقابل تصور و غم انگیز بود، بسیار سخت است.

اگرچه همه ما بسیار غمگین و همچنان سوگواریم ولی یک عامل هست که
مرا تسکین میدهد و آن این است که "او زندگی عاشقانه داشت" و "هرگز
نمیرد آنکه دلش زنده شد به عشق".

او به راستی عاشق بود:

عاشق علم، عاشق تعلیم، عاشق تحقیق، عاشق کار و مختصر بگویم عاشق
دانشگاه و دانشگاهی.

عشقی که باعث شد زندگی او در کار، تلاش و خدمت صادقانه به مردم
خلاصه شود و او را به مسندی بنشانند که کمتر کسی توانسته است بر آن
تکیه بزند..

حقیر از آن استاد فرهیخته خاطرات زیادی دارد که بیانش در این مختصر
میسر نیست؛ همین قدر بگویم که هرگاه درباره درستی یا نادرستی یک
مطلب علمی تردید داشتیم، ایشان یکی از بزرگانی بود که از او کمک
میخواستیم و در همه موارد راهنمایی های خدمندانه او برایم بسیار آموزنده
و واقعاً مشکل گشا بود.

جایگاه ابدیش بهشت

و یاد عزیزش همواره گرمی باد.

دکتر علی اکبر عظیمی

دکتر امیر حسین محوی

سرکار خانم دکتر سیمین ناصری را بیش از ۳۵ سال می شناختم. ایشان فردی با اعتماد بنفس بسیار بالا و محترم در بین همه همکاران و دانشجویان بودند. خانم دکتر فردی کاملاً "دلسوز و مثبت اندیش نسبت به دانشجویان و همکاران گروه و دانشکده بودند. در چندین سفری که به نقاط مختلف کشور از قبیل اهواز بندرعباس اصفهان اردبیل رامسر و..... داشتیم بسیار خوش سفر بوده و خوش اخلاق برخورد می کردند. گذشته از خصوصیات اخلاقی بسیار خوب از لحاظ رتبه علمی و کاری فردی منحصر بفرد و شایسته بودند و عنوان بانوی سرآمد علمی برانده ایشان بود. از ناملایماتی که بعضاً از طرف همکاران در گروه و یا دانشکده مواجه می شد با سعه صدر و صبر و متانت برخورد می کرد و از همه می گذشت و می بخشید زیرا گذشت را با ارزشتر می دید. من خواهری مهربان و یاری نزدیک را از دست دادم که فکر نمی کنم فردی جای ایشان را پر کند. روحشان قرین رحمت الهی باشد.

دکتر امیر حسین محوی

دکتر احمد عامری

"هان ای روح آرام یافته و متین به سوی پروردگارت باز گرد که تو از او خشنود و او از تو خرسند است پس در جرگه بندگان من در آی و به بهشت من داخل شو."

سوره مبارکه فجر آیات ۲۷-۳۰

"این آیه را مصداق امام حسین (ع) می دانند."

متأسفانه از ابتدای سال ۱۴۰۱ و همزمان با آغاز قرن جدید تعدادی از عزیزان علمای برجسته دینی و دانشمندان گرانقدر دانشگاهی و هنرمندان نامی و پیشکسوت از میان ما پر کشیدند و آسمانی شدند و به ملکوت اعلی پیوستند و به همین سادگی و آسانی جایگزین ندارند. خداوند همگی شان را در جوار رحمت و اسعه خویش و در اعلا علیین بهشت برین سکنی گزیند.

در این میان ارتحال جانگداز همکار فرهیخته سرکار علیہ خانم دکتر سیمین ناصری آتشی سوزان به دل همه ما نشاند و غمی جانفزا که تنها با لطف و عنایت پروردگار و صبر و شکیبایی قابل تحمل و پذیرفتنی است و به این سادگی هم از یاد رفتنی نیست.

از خصوصیات بارز ایشان اخلاق نیکو، رفتار و کردار مردمی و پسندیده، انتقادپذیری، مدارا، جاذبه حداکثری و دفع حداقلی، متانت و وقار و در یک جمله، بانوی به تمام معنا بود و علیرغم بار علمی بسیار سنگین و تسلط به چند زبان زنده دنیا و معروفیت جهانی کمترین ادعایی نداشت و هیچ گاه به رخ کسی نکشید و از ایشان دیده نشده است و جمله معروف "هرچه خوبان همه دارند تو یکجا داری" را در اذهان متبادر می کرد.

رفتار و کردار و برخورد با همکاران و دانشجویان انصافاً آموزنده و زبانزد همگان بود. تبسم این استاد عزیز به یاد ماندنی است که به فرمایش مولا علی (ع) بشره فی وجهه، که از صفات مومنین است.

انسان با محبتی بود و دانشجویان را مادرانه دوست داشت و در عین حال مخلص و مهرورز، و به فرمایش پیامبر اعظم (ص) " هَلْ الدِّينُ إِلَّا الْحُبُّ " آیا دین چیزی جز دوست داشتن است .

دانشکده بهداشت تهران که می رفتم خدمت ایشان می رسیدم و عرض ادبی می کردم. پایه ثابت سمینارها و جلسات علمی بود و علاقه وافری به محافل علمی داشت در این باره واقعاً به اصطلاح سنگ تمام گذاشت ؛ دریغا که عمرش بیشتر از این کفاف نداد و از ما گرفته شد.

وقتی از سفر پر بار و گردش علمی آمازون با آب و تاب خاصی برایم تعریف می کرد که به دنبال سمیناری که در خارج داشتند ، آنها را بدانجا بردند و کلی مطالب جالب زیست محیطی و بنده هم به ایشان پیشنهاد دادم به صورت مکتوب درآورند برای استفاده دیگران .

و به هر حال درگذشت این استاد گرانبها به جد قلب دوستداران دانش را متالم و متاثر نموده و معمولاً انسان ها اغلب در زمان حیاتشان به خوبی شناخته نمی شود ، لیکن پس از مرگشان هم کاری نمیتوان کرد و آن وقت معلوم می گردد که گوهر گرانبهایی از دست رفته است و به قول رودکی بزرگ در رثای شهید برخی :

از شمار دوچشم یک تن کم

وز شمار خرد هزاران بیش

و گفته اند که بزرگ ترین دارایی انسان دانش و دانایی اوست و دانایان روزگار جاودانه های تاریخی هستند .

به جرأت می گویم استاد شخصیت ممتازی بود که از همان سپیده دم تحصیل تا هنگامه غروب عمر پر برکت خود از پژوهش و تحقیق و دانش گستری دست نکشید و سخت کوشانه و متواضعانه در حوزه محیط زیست گام برمی داشت در کسوت معلمی و استادی با بی ریبای تمام شاگردانی را تربیت کرد که امروز خود در مقام استادی هستند.

باسمه تعالی

« مقام مادر »

مظهر مهر و وفا، ایثار و ایمنان مادر است
 هم چمن آرای، چون سرو خروامان مادر است
 آب هم مهریه زهرای خوبان مادر است
 تا کند روشن جمال جملہ یاران، مادر است
 تا رساند یارۀ جانش به سامان مادر است
 چشمه سار باصفای، حسی سبحان، مادر است
 قطره های اشک جاری، به دامان مادر است
 سبزه گلزار جان و، جان جانان مادر است
 گرمی لب های آن خورشید رخشان مادر است
 شبنمی از گلرخ، آن ماه تابان مادر است
 چشمه آب حیات و، گوهر جان مادر است
 دلربا تر از خم ابروی جانان، مادر است
 بادۀ گلرنگ هم، در جام مستان مادر است
 جمله بر این باورند، معراج مردان مادر است
 آنکه آمد خرمش و اجب به فرآن مادر است

شاهکار خلقت و محبوب یزدان مادر است
 در گلستان جهان، آن گل که بی خار و خس است
 بسایه های محکم عرش خدا شد روی آب
 آنکه هم چون شمع می سوزد، به بزم عاشقان
 آنکه چون پروانه می گردد به گرد شمع جان
 گفتیم ای گل، وصف مادر در طبیعت چیست؟ گفت
 گفتیم آن در تمین ملک هستی چیست؟ گفت
 گفتیم آن عشق سورا سوز هستی، چیست؟ گفت
 گفتیم جان مایه مهر و محبت، چیست؟ گفت
 گفتیم ماء معین زندگانی، چیست؟ گفت
 گفتیم افشردۀ «آلاء ربک» چیست؟ گفت
 گفتیم زیباتر از گیسوی دلبر چیست؟ گفت
 دوش در میخانه مستی، با حرفان گفت فاش
 زاهد و صوفی و رند و شیخ و هم پیر مُسغان
 «عالمرا» رو بوسه زن بر جای بای مادران

دکتر احمد عامری

عضو هیأت علمی دانشگاه علوم پزشکی ایران

دکتر انوشیروان محسنی بندپی

درگذشت استاد برجسته و دانشمند فرهیخته سرکار خانم دکتر ناصری، استاد دانشگاه علوم پزشکی تهران و نایب رییس انجمن علمی بهداشت محیط ایران موجب اندوه فراوان جامعه علمی کشور و تاجر و تالم خاطر شد. دانش و تخصص و توان بالای علمی، همت و صبوری در انجام رسالت استادی، دلسوزی و تعهد کاری، تلاش و پشتکار فراوان، گشاده رویی، احساس مسئولیت در آموزش دانشجویان توأم با دوستی و مهربانی و تلاش در خور توجه برای بسط و توسعه دانش بهداشت محیط کشور از ویژگی های برجسته سرکار خانم دکتر ناصری بود.

توفیق داشتم بیش از دو دهه هم اندیشی و همکاری در جلسات انجمن علمی بهداشت محیط، مشارکت در برنامه ریزی منظم همایشهای ملی و بین المللی بهداشت محیط، بررسی مقالات مجله انگلیس زبان انجمن، با سرکار خانم دکتر ناصری همکاری داشته باشم. دقت، وقت شناسی، نظم و انضباط کاری و باور به بهره گیری از خرد جمعی از مهمترین خصوصیات خانم دکتر ناصری بوده است. با نهایت تاسف و تاجر درگذشت ایشان را به خانواده محترم آن مرحومه، بستگان داغدار و جامعه اساتید و دانشجویان بهداشت محیط کشور تسلیت عرض نموده و برای آن بانوی فرهیخته علو درجات و غفران الهی و برای بازماندگان معزز صبر و اجر و سلامتی مسالت دارم. روحش شاد و یادش گرامی.

دکتر محسنی بندپی

دکتر کاظم ندافی

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ
 (صابران) کسانی هستند که هرگاه مصیبتی به آنها رسد، می‌گویند: ما از آن خدا هستیم و به سوی او باز می‌گردیم.

سابقه آشنایی من با مرحومه مغفوره سرکار خانم دکتر سیمین ناصری، استاد محترم بازنشسته گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت، به بیش از ۳۵ سال پیش، زمانی که دانشجوی کارشناسی ارشد بودم، بر می‌گردد. از همان اولین برخورد ایشان را فردی منضبط، علاقمند به آموزش دانشجو و مشارکت جو در فعالیت های جمعی و وقت گذار برای اینگونه فعالیت ها شناختم. ایشان از همان زمان شروع کار در گروه در امور اجرایی گروه صمیمانه همکاری می کردند بعدها که در اواخر دهه هفتاد توفیق همکاری با ایشان را در گروه پیدا کردم شناخت من از ایشان روز بروز بیشتر شد تا زمانی که انجمن بهداشت محیط ایران پایه گذاری شد و ایشان یکی از اعضای هیات موسس انجمن بودند و در اولین انتخابات بعنوان عضو هیات مدیره انجمن انتخاب شدند و تا پایان عمر این سمت را در کنار دبیری انجمن و نایب رییس آن برای سالهای متمادی حفظ نمودند. هنگامی که گروه و انجمن تصمیم گرفتند مجله تخصصی بهداشت محیط را راه بیندازند ایشان دبیری مجله را برعهده گرفتند و حقیقتاً در این جایگاه بسیار شاخص و توانمند ظاهر شدند و مجله با راهنمایی های ارزشمند مدیر مسول مجله، جناب آقای دکتر مصداقی نیا و با تلاش قابل تقدیرایشان و همکاری اعضای هیات تحریریه به جایگاه رفیعی رسید. در زمانی که مرکز تحقیقات محیط زیست دانشگاه علوم پزشکی تهران تاسیس شد از همکاران موثر این مرکز بودند تا در سال ۱۳۸۹ که مرکز به پژوهشکده ارتقاء یافت و ایشان بعنوان رییس مرکز

تحقیقات کیفیت آب منصوب و فعالیت خود را توسعه دادند و خدمات ایشان در این سمت تا زمان بازنشستگی ادامه یافت. ایشان در کنار سایر فعالیت ها و مسولیت ها، سال ها معاونت پژوهشی دانشکده بهداشت را نیز برعهده داشتند و بعنوان عضو وابسته فرهنگستان علوم نیز ایفای نقش می نمودند. یکی از ویژگی های ایشان علاقه و تعهد به قدر شناسی از اساتید پیشکسوت و مشارکت در برنامه های تکریم آنان در دانشکده بهداشت بود که در این راستا برنامه های خوبی را شروع کرده بودند و با حضور در منزل اساتید پیشکسوت با آنان به گفتگو می پرداختند که متاسفانه با آغاز پاندمی کرونا این برنامه متوقف شد. ایشان در کنار فعالیت های ارزشمند علمی و پژوهشی سال ها با خلوص نیت از مادرشان، که بیمار بود، مراقبت می کردند و مشغله های کاری ایشان را از انجام این وظیفه و وظایفی که در قبال خانواده داشتند، دور نمی کرد. در مجموع ایشان از عمرشان به بهترین نحوی استفاده کردند و از خود تصویری به یاد ماندنی در ذهن همکاران و دانشجویان بر جای گذاشتند که همواره بر جای خواهد ماند. برای ایشان از درگاه خداوند متعال آمرزش و مغفرت و برای خانواده محترمشان صبروشکیبایی مسئلت می کنم.

دکتر کاظم ندافی

دکتر علی الماسی

در مجموع انسان‌ها از نظر برقراری ارتباط و آشنائی دو نوعند، یا در اولین برخورد با حالتی از پیش آشنا همدیگر را پذیرفته و حق و حقوق هم‌نوعی و انسانیت را نسبت به یکدیگر اعمال و تعامل اجتماعی مثبتی می‌نمایند. یا در اولین برخورد با شک و تردید مواجه شده و تمایلی به پذیرش همدیگر نشان نداده و تعامل اجتماعی مقبولی اتفاق نمی‌افتد.

من افتخار شاگردی استاد فقیده بانو سیمین ناصری را نداشتم. اولین بار در آزمایشگاه شیمی و میکروبیولوژی آب و فاضلاب ایشان را ملاقات کردم که با تبسمی معنا دار و متانتی ستودنی برای استادی جوان در برخورد اولیه با دانشجویی که طالب استفاده از امکانات تحت نظارت ایشان را داشت، بدون مقدمه و محاوره مقدماتی هویت یابی هرچه از امکانات آموزش و آزمایشگاه در اختیار داشت بدون تشریط و طلب توثیق در اختیار این دانشجوی تازه وارد شده گذاشت. من از برخورد و اعتماد ایشان احساس امنیت و اعتبار وافری پیدا کردم. لذا من ایشان را انسانی وارسته، مثبت اندیش و بزرگمنش یافتم. این نگاه مثبت و کریمانه ایشان در تمام مراتب و فرصت‌هایی که به مناسبت‌های مختلف با این استاد فقیده داشتم دیده می‌شد. لازم به یاد آوری است که کرامت، متانت، محبت و صمیمیت معنوی در ایشان وصف ناشدنی بود.

می‌توان نتیجه گرفت بخشی از برنامه آموزشی ایشان که بصورت پنهان در شخصیتش وجود داشت حسن خلق و تعامل کریمانه و نجیبانه‌ای بود که خاطره را بوجود می‌آورد. بدون تردید همه دانشجویان و همکاران استاد این گنجینه گرانبهای تخلق، تعهد و تخصص را با اثر گذاری کم بدیل در مورد او بیان می‌نمایند. یادش در دل‌ها زنده و نامش جاودان و مغفوره رب‌العالمین باشند، ان‌شاءالله.

دکتر علی الماسی

دکتر نعمت اله جعفرزاده حقیقی

آی گل های فراموشی باغ
مرگ از باغچه خلوت ما
می گذرد داس به دست
و گلی چون لبخند
می برد از بر ما

باور نمی کنم که از میان ما رفته است، چرا که هر گاه می دیدمش و یا تماسی از دور داشتیم، امید بود و شادی که بر چهره و در سخنان او خودنمایی می کرد. گرچه بیش از ۳۵ سال از اولین بر خوردم با سرکار خانم پروفیسور ناصری می گذرد، اما خاطره آن بر خورد در لوح سینه ام به یادگار مانده است و از یاد نمی برم نقشی که در تمام این سالیان در زندگی و تحصیل و کار بسیاری کسان هم چون من و ما داشته است. و اما آن اولین آشنایی:

پس از فترتی ۱۰ ساله و دوری از درس و مشق دانشگاهی و تلاش هایی پراکنده از برای بازگشت به دانشگاه و ادامه تحصیل، سرانجام به توصیه دوستان قدیم در آزمون کارشناسی ارشد مهندسی بهداشت محیط بخت خود آزمودم. در آن دوره هنوز مقطع دکتری این رشته در کشور نبود و کارشناسی ارشد از ارج و قُربی برخوردار .

به گمانم که در مجموع ۱۰ یا ۱۲ نفر را در مجموع برای کارشناسی ارشد و آن هم منحصر به دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران از میان نزدیک به ۲۰۰ متقاضی می پذیرفتند و از یک آزمون دو مرحله ای کتبی و مصاحبه باید که گذر می کردی.

با اعلام نتایج آزمون کتبی و دعوت به مصاحبه در روزی از روزهای اسفند ماه سالهای میانی به بعد دهه ۶۰ که همزمان شده بود با موشک پراکنی های عراق

به تهران، برای انجام مصاحبه خود را به سازمان مرکزی دانشگاه در خیابان پورسینا رسانده و از خوش اقبالی!! با ورود به تهران دو موشک به تقاطع کریمخان و حافظ و دیگری در همان نزدیکی برخورد کرده و دل نگرانی از بر هم خوردن برنامه همراه با دلشوره درگیری کور و نادانسته با موشکهای صدامی همراه گشته بود و همین نیز صدای اعتراض و ناشکیبایی را بر انگیزخته بود، بین جماعت حاضر در اتاق بابت تاخیر احتمالی در آغاز مصاحبه و نیز در نبود برنامه و نوبت ورود به مصاحبه.

سرگشته و نا آشنا با دیگر حاضران بودم که او وارد اتاق انتظار و جمع داوطلبان شد. بانویی آراسته و خوش پوش که چند سالی از جوانی پشت سر گذاشته، اما از برخی کسان در آن اتاق پر ازدحام، جوان تر نشان می داد. با وقار، خوش سیما و خوش آهنگ صدایی که از آن ایام تا آخرین تماس از دور با او در ماههای گذشته، آرامش و امید را به ارمغان می آورد.

گرچه نمی شناختمش اما به نظر می رسید که باید از جمع اساتید و مصاحبه کنندگان باشد و این را به زودی دریافتم، چرا که با همان آرامش و لبخندی سیمین وار دعوت مان نمود به شکیبایی و آگاهی داد که به ترتیب برای مصاحبه دعوت می شوید.

و شاید از بخت خوش بود که اولین نفر در فهرست بودم برای مصاحبه. در آغاز مصاحبه کمی تَنَبُّس در حرکات خود داشتم و به گمانم که از جمع بزرگان عضو گروه مصاحبه کننده که حضورشان در یک مکان اسباب دلهره بود و به هم ریختگی ذهن، همو بود که این نکته را دریافت. پس بار دیگر او را دیدم که نشسته با متانت و خوشرویی و لبخندی رو به من که سرشار بود از مهربانی و همان بود که همچون آبی بر آتش، هر آنچه نگرانی بود و دلهره را به یکباره از دل و جان من زدود و انتقال آن آرامش بود که به توفیقی در مصاحبه انجامید و پذیرش در کارشناسی ارشد را به دنبال آورد.

سالها بعد، افزون بر شاگردی، سعادت بهره مندی از راهنمایی او در پایان نامه ارشد و دکتری و همنشینی و هم سخن بودنش را نصیب بردم و این بود تا این ایام تلخ که نوش ها به نیش های زمانه بدل گشت و استاد و هم زبان و راهنمای ما را از میان جمع پربود .

باور نمی کنم که چه زود از میان جمع دوستداران و شاگردان و همگنانش رخت بر بست. اما چه باک که حاصل دهه ها تلاش او به بار نشست است و افزون بر فراوان تربیت شدگان کلاسهای پر بارش که اکنون در مراکز علمی و پژوهشی داخل و خارج خوش می درخشند، از خود به یادگار گذارده است نهادهایی همچون مجلات پر بار و وزین انجمن و بسیاری دیگر دستاوردهایی که نام بردن از همه آنها ممکن نیست. از این رو است که می خواهیم به عاریت بگیریم مرثیه ای را که شایسته بانوانی است چون او که خود فروغی بود در این زمانه:

به انتظار تصویر تو

این دفتر خالی

تا چند

تا چند

ورق خواهد خورد؟

.....

متبرک باد نام تو

شاگرد و دوستدار کوچکش جعفرزاده

دکتر احمد رضا یزدانبخش

به نام خداوند رحمت و مهربانی

آخرین باری که استاد بزرگوار سرکار خانم دکتر سیمین ناصری را دیدم هیچ موقع فراموش نمی‌کنم، فکر نمی‌کردم این آخرین باری باشد که استاد را دیده باشم. هیچ آثار بیماری در ایشان نبود و وقتی خبر بیماری ایشان را شنیدم باور کردنی نبود، بخصوص خبر درگذشت ایشان در این مدت کوتاه بیماری غیر باور بود و چه زود این بیماری جسم ایشان را گرفت. ضایعه مرگ ایشان برای همه ما که دانشجوی ایشان بودیم بسیار سخت و طاقت فرساست. اینجانب از دهه ۶۰ افتخاری شاگردی ایشان را داشتم و در کلاس درس، انجمن علمی بهداشت محیط، همایش‌های سالانه بهداشت محیط و پژوهشکده محیط زیست و جلسات علمی دیگر همواره از محضر ایشان بهره‌برده‌ام و هیچگاه درس‌هایی را که از ایشان گرفتم فراموش نمی‌کنم. مگر می‌شود استادی با صلابت، مهربان، دانشمند، اخلاق مدار، خدمتگزار، مدیر، دلسوز آرام و صبور را فراموش نمود. این صفات از ایشان شخصیتی ساخته بود که همکاران و دانشجویان را مجذوب خویش می‌ساخت و به آنها حس همدلی و همکاری و اطمینان قلبی برای حل مشکلات می‌داد. مطمئنم نفوذ شخصیت ایشان در دانشجویان ایشان به حدی بوده است که گوشه‌ای از این خصوصیات را از ایشان وام گرفته باشند و آنها را در زندگی بکار گیرند و بدینوسیله یاد ایشان را زنده نگه دارند، گرچه یاد و نام ایشان همیشه در مجامع علمی زنده و پاینده است. اینجانب ضمن تسلیت این ضایعه بزرگ به خانواده معظم ایشان، جامعه علمی کشور و بخصوص جامعه بهداشت محیط، از درگاه خداوند بزرگ علو درجات ایشان را در بهشت برین خواستارم.

دکتر یزدانبخش

دکتر محمد حسن احرامپوش

چه سخت است سخن گفتن از سجایای استاد ناصری در سوگ ایشان ، انسان وارسته ای که جز برای اعتلای میهن و کسب معرفت و دانش و ترویج آن دغدغه ای نداشت ، چقدر متواضع بود ، احترام همه را میگذاشت ، از کوچک و بزرگ ، چه دلسوزانه سخن میگفت ، وقتی سخن از لزوم حفظ منابع آب میگفت ، از سویدای دل حرف میزد ، نگران سرمایه های آب کشور بود ، ان قدر صادقانه سخن میگفت که صادقانه بر دل می نشست ، راه رفتنش در زمین مصداق ایه شریفه عباد الرحمن الذین یمشون علی الارض هونا ، بندگان خاص خداوند کسانی هستند که وقتی روی زمین راه می روند با تواضع و فروتنی و بدون تکبر راه می روند ، اخلاق حسنه را در عمل معنی کرد که : ان احسن الحسن الحسن الخلق ، بهترین نیکوئیها حسن خلق است ، دلسوزی او برای دوستان و همکاران و دانشجویان زبانزد عام و خاص بود ، چقدر متین و منطقی و شمرده و مستدل و به آرامی سخن میگفت ، چقدر مودب و موقر بود ، به همه میفرمود چقدر خوشحالم که شما را سالم و خوب می بینم ، اهل ذوق و هنر و شعر و موسیقی و نقاشی و ادبیات بود ، لطیف فکر میکرد و لطیف سخن می گفت ، مگر میشود کسی اهل هنر باشد و دل لطیف نداشته باشد ، چه ناباورانه و چه غریبانه در گذشت ، گویا خداوند مرگش را هم چنین رقم زده بود که از جنس زندگیش باشد ، او از جنس نور بود ، شفاف و زلال و پاک و بی الایش و بی غل و غش ، کسی را نرنجاند و از کسی هم نرنجید ، پرکار بود و شبانه روز در خدمت مردم ، در عرصه های مختلف علمی جهاد میکرد ، آثار ارزشمند ماندگاری را خود به جا گذاشت ، دانشجویانی را تربیت کرد که هر کدام در گوشه و کنار کشور منشا خدمات و برکات و حسنات زیادی شده اند

خدمات او مصداق کلمه طیبه کشجره طیبه ، اصلها ثابت و فرعها فی السماء ، توتی او کلها کل حین بود ، او کلمه طیبی بود که اصلش ثابت و شاخه هایش در آسمان همه جز به نکوئی از او یاد نمیکنند چه سخت است دوری او برای همه اساتید و دانشجویان و همکاران ، بخصوص برای همکاران ایشان در دانشکده بهداشت تهران که با او حشر و نشر زیادتری داشتند و اکنون جایش را در دانشکده خالی می بینند ، بخصوص چه سخت است برای سرور و سالار ما استاد دکتر مصداقی نیای عزیز ، ارزوی رحمت و غفران الهی برای ایشان و صبر جمیل و اجر جزیل برای بازماندگان و دوستان

عاش سعیدا و مات سعیدا

چه نیکو زندگی کرد و چه نیکو رحلت ، بهشت خدا بر او باد ، یادش گرامی و راهش پر رهرو کاش قدر یکدیگر را بیشتر بدانیم که تا نا گه ز یکدیگر نمائیم

دکتر احرام پوشی شاگرد ایشان در سالهای متمادی ، یزد

دکتر ذبیح اله یوسفی

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ وَ يَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ

خبر رفتنش شوک دهنده بود و ویرانگر، باورش سخت بود و سنگین، تاز یانه‌ی تقدیر برای چندمین بار در یک دوره زمانی حدود یک ساله، شانه‌هایمان را لرزاند و این بار استاد نه بلکه مادری مهربان و صمیمی و دوست داشتنی را از ما گرفت.

بزرگ بانویی به تمام معنی استاد تمام در عرصه دانش و فضیلت و اخلاق و متانت و محبت و مسئولیت و تلاش و امید و ... بود. ابعاد وجود انسانی اش چندبعدی بود و جز برای دانشجویان و همکاران و اساتیدی که با ایشان حشر و نشر داشته اند برای دیگران ناشناخته هست.

او را در چهار دهه از عمرم، از دوران دانشجویی ام در دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران شناختم استادی بود در نهایت متخلق به اخلاق الله، از جنس نور و فضیلت.

انضباط او در ارائه درس ها مثال زدنی بود، غنای کافی و وافی در کیفیت محتوی و ارائه زیبای درس ها مش علمی اش بود و تواضع و فروتنی نسبت به شاگردان و همکاران و مراجعان کاملاً آشکار بود. مسئولیت پذیر بود در همه عرصه های علمی و پژوهشی و اداری،

نسبت به شاگردانش نه تنها یک استاد، بلکه یک مادر مهربان به تمام معنی و یک مشاور دلسوز در منتهای تواضع و فروتنی، ترجمانی از مسئولیت انسان بودن و انسان زیستن.

در دوران کرونا که امکان دیدار حضوری فراهم نمی شد بارها با تماس تلفنی ارتباطات خود را با همکاران و دانشجویانش حفظ می کرد و نوید می داد که بالاخره این محنت کرونایی به اتمام می رسد.

ای دل صبور باش و مخور غم که عاقبت
 این شام صبح گردد و این شب سحر شود

مدام با هم از طریق واتساپ در ارتباط بودیم و در مناسبت های مختلف و غالباً مباحث کلیدی مورد طرح در فضای مجازی به تبادل نظر می پرداختیم و این اواخر، حدود دوماه قبل از سکوتش در فضای مجازی و حادث شدن وضعیت مزاجی اش، برایم نوشت: "من از یکماه پیش کلاس خصوصی نقاشی رفتم و عکسهای نقاشی ام را برایتان میفرستم" و ۱۰ اثر نقاشی برام فرستاد که بسیار زیبا بود و نشان از همت والای او در یادگیری حتی در سنین بالا و نیز روحیه هنری او حکایت داشت که این نقاشی های ماندگار او در کلاس نقاشی در کانادا را ضمیمه خواهم کرد تا در کتابچه ماندگارش ثبت شود.

در راه اندازی مجله انگلیسی علمی و پژوهشی انجمن علمی و پژوهشی و پیگیری امور مجله و ارتقای سطح مجله به سطوح بین المللی و ... نقش عمده داشت و در ارتقای نشریه سهم کلیدی داشت و شاه کلیدی بود در ارتقای فعالیت های انجمن علمی بهداشت محیط ایران،

در فعالیت های میدانی انجمن علمی و عرصه های پژوهشی و برگزاری جشنواره های انجمن و سمینارهای علمی و کنفرانس ملی و بین المللی بهداشت محیط و ... میدان دار بود و نقش آفرین ، تمام کننده بود و مسئولیت پذیر، مشاور پذیر بود و متواضع،

افسوس که قلم عاجز است از وصف او، اوصاف او بسیار فراتر از آن چیزی است که امثال من و دیگر همکاران و دانشجویان بتوانند توصیف کنند.

در انتشار جمع آوری دلنوشته ها برای اساتید مرحوم دکتر عمرانی و دکتر شریعت و دکتر غیاث الدین ، چقدر زیبا و با مسئولیت با این حقیر همکاری داشت، دلنوشته های اساتید را که از طریق شخصی دریافت می کردم به پیشنهاد خودش برایش می فرستادم و همانند پایان نامه دانشجویانش ویرایش می کرد ، حتی از ضرورت یک ویرگول (،) در لابلای جملات و ... نمی گذشت و می گفت باید در

انتشار مطالب دقت نمود تا حتی الامکان بی نقص باشد. بزرگترین پشتوانه بود و تا انتهای راه همراه بود.

باور نمی کردم که اکنون باید دلنوشته های خودم و دیگر اساتید و همکاران و دانشجویان را برای خودش بنگارش در آوریم و بدون ویرایش توسط ایشان، آرزو می کردم و می کردیم این دلنوشته ها در دوران حیاتش و در مراسم بزرگداشتش به زیور نگارش درآید. متأسفانه تیغ اجل و داس بی رحم روزگار، مهلت نداد و سرنوشت را اینگونه رقم زد که اکنون باید در رسای او قلم نارسای ما، بنگارد که به عجز قلم مان واقفیم.

مصیبت ازدست دادن او داغی سنگین و محنت زا برای همه اعضای خانواده بزرگ بهداشت محیط و دوستدارانش خصوصاً برای استاد والامقام دکتر مصدقی نیای عزیز و اساتید و همکارانش در دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران و خانواده والامقام مرحوم و جامعه علمی و دانشگاهی کشور بوده و خواهد بود. از خداوند بزرگ میخواهم ایشان را مشمول رحمت و عنایات خاصه خودش قرار بدهد و بر ما ببخشد که نتوانستیم در دوران حیاتش، قدردان زحماتش در حدی که شایسته مقام او باشد باشیم.

روحش مانا و جاودانه باد.

دکتر ذبیح اله یوسفی

شاگرد کوچک استاد مرحوم پروفیسور سیمین ناصری

دکتر مهدی ریاحی خرم

یاد و خاطر زنده یاد سرکارخانم دکتر سیمین ناصری گرامی باد.

سال های آشنایی و تلمذ اینجانب در محضر زنده یاد سرکارخانم دکتر سیمین ناصری به سال ۱۳۶۶ و در دوران سخت جنگ تحمیلی بازمی گردد. در دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران، تحصیل در مقطع کارشناسی ناپیوسته. زمانی که قحط الرجال و قحط الاستاد بما هو استاد بود، زنده یاد دکتر ناصری همواره به عنوان یک استاد مسلم دست یاری داشت و همه کاستی ها را پاسخ می داد، کاستی های دانشکده، کاستی های گروه و سایر کاستی ها. او به واقع شخصیتی دلسوز و مهربان بود و چون شمعی می سوخت و روشنی بخش محفل علمی دانشکده بهداشت ما بود. چهره باوقار، متین و دوست داشتنی همراه با رأفت و مهربانی ایشان فراموش شدنی نبوده و نیست. واقعا بنده علاوه بر خوشه چینی از خرمن دانش زنده یاد سرکارخانم دکتر ناصری از رفتار و سلوک ایشان نیز بهره ها برده و تعمذ داشتم ذره ای از صفات برجسته، متانت، حسن خلق، صبر و خویشتنداری ایشان در کلاس را در خودم پیاده سازی نمایم. اینک که در غم فراغ این استاد مبرز به سوک نشسته ایم و خاطرات گذشته را مرور می کنیم به روح پر فتوح ایشان درود می فرستیم و برای شادی روحشان فاتحه ای قرائت می کنیم. چرا که به قول زنده یاد پروین اعتصامی

صاحب آنهمه گفتر امروز

سائل فاتحه و یاسین است

یاد و خاطر سرکارخانم دکتر سیمین ناصری با آن همه تألیفات علمی و سوابق درخشان پژوهشی و تلاش های ارزنده ایشان در زمینه تدریس، ماندگار و رفتار و سلوک ایشان همواره چراغ راه آیندگان خواهد بود. مصیبت فقدان آن عزیز سفر کرده را خدمت همه بازماندگان، همکاران، دانشجویان و دوستان ایشان تسلیت عرض نموده و امید است روح پاک و ملکوتی ایشان مشمول رحمت واسعه حضرت حق قرار گیرد. روحش شاد.

شاگرد کوچک زنده یاد سرکارخانم دکتر سیمین ناصری

دکتر مهدی ریاحی خرم

دکتر محمد مسافری

"استادی با روسری"

خوبیهایش آنقدر زیاد است که نمیدانم از کجا شروع کنم از سال ۱۳۷۵ که اولین بار در دانشکده خیابان قدس ملاقاتشون کردم استادی با کلاس، جدی و با روسری ترم بعد که باهاشون درس داشتم فهمیدم چقدر با سواد، خوش بیان، استاد تمام و در عین حال مهربان هستند در مورد منابع آب باهاشون درس داشتم و علاقمند به حیطه آب شدم و همچنان در این فیلد کار می‌کنم با افتخار از محضرشون به عنوان استاد راهنما استفاده کردم و چیزهای زیادی ازشون یاد گرفتم آنجا که سطر به سطر پایان نامه ام را خواند و اشکالاتش را نوشت. آنجا که برای اولین بار خلاصه پایان نامه رو به انگلیسی نوشتم و ایشون ادیت کردند.

دوره دکتری فرصت بیشتری فراهم شد در خدمتشون باشم در انجمن علمی بهداشت محیط.

همایش بهداشت محیط تبریز اوج خاطرات خوب من با خانم دکتر ناصری است آنجا که ایشون برای دکتر غیاث الدین کیک تولد گرفتند و جشن تولدی باشکوه. یادم می‌یاد دو تایی روی سن رفتیم. حضاران در سالن انگار فکر می‌کردند که من و خانم دکتر می‌خواهیم آهنگی اجرا کنیم. و واقعا هم اجرای خوبی بود. اجرایی که مطمئنم در ذهن همه حضار باقی مانده. جشن تولدی برای دکتر غیاث الدین و موجی از محبت و عشق که در سالن همایش شکل گرفت و هنوز هم باقیست.

برخورد محبت آمیز استاد را بعد از بازگشت از فرصت مطالعاتی هیچگاه فراموش نمی‌کنم.

بعد از دکتری نیز محبت‌های این استاد عزیز شامل حال بنده بود و از طریق انجمن علمی و مرکز تحقیقات آب ادامه یافت.

دکتر سیمین ناصری استادی وزین بود و همیشه در عرصه علمی می‌درخشید و می‌درخشید و همچنان شیک، باکلاس، متبسم و عالی بود. استادی با روسری. کرونا باعث شد که توفیق دیدار استاد این اواخر کمتر نصیبم بشه. یکم لاغر شده بودند. یه مقدار صداشون می‌لرزید. اما کماکان می‌درخشیدند و دوست داشتنی بودند.

آخرین صحبتی که با ایشان داشتم از طریق واتساپ بود. شب هنگام از کانادا تماس گرفتند و صدای پر مهرشون گوشم را نوازش کرد. برای توصیه استخدام یکی از دانشجویهاشون زنگ زده بودن.

بعدا دیگر صدای استاد را نشنیدم و غریبانه کوچ کردند.

امروز پنج شنبه است و صبح چشم‌هایم را باز کردم و برایش فاتحه ای خواندم. دکتر ناصری هیچ وقت نمی‌میرد و یادش همواره در درون شاگردانش زنده خواهد بود.

بغض گلویم را می‌فشارد و اشک از چشمانم جاری است. همیشه دوستش خواهم داشت

شاگرد کوچکش، محمد مسافری

دکتر مهدی مختاری

هر که رفت از هستی ما، پاره ای با خویش برد
از فراق دوستان، آخر ز ما چیزی نماند

نوشتن از استاد نازنیم خانم دکتر ناصری برایم سخت است از آن جهت که نمی توانم باور کنم رفتنش را. اما مگر می شود در مقابل تقدیر خداوندی ایستاد و گله و شکایت کرد. همه در نهایت خواهیم رفت. خوش به سعادت آنانکه مانند ایشان، نیکنام و جاودانه می روند.

از سال ۱۳۸۰ که دانشجوی مقطع کارشناسی ارشد بهداشت محیط شدم ایشان را شناختم. یک استاد با سواد، جدی، با قدرت بیان بالا و البته با یک دیسپلین مختص به خودش که همه را تحت تاثیر قرار می داد. در خارج از کلاس و محیط دانشکده، دکتر ناصری با همه مهربان بود بالاخص با دانشجویان. مانند یک مادر رفتاری دلسوزانه داشت. فعالیت های خارج از تدریس او چشمگیر و مثال زدنی بود و در پیش چشم همه بسیار قابل احترام از نظر علمی و اخلاقی.

پس از فارغ التحصیلی، بیشتر ایشان را در همایش های سالیانه بهداشت محیط می دیدم. هر وقت می دیدمشان، بسیار صمیمانه و مادانه برخورد می کردند انگار نسبت خونی میان مان وجود داشت. با توجه به حضور مداوم ایشان در انجمن علمی بهداشت محیط ایران و حضور پررنگ من در برگزاری همایش های سالیانه بهداشت محیط، هر سال که می گذشت ارتباط بیشتر کاری میان مان شکل می گرفت و در پی آن صمیمیتی روزافزون.

با آغاز دهه نود و آغاز حضور من به عنوان عضو هیات مدیره انجمن علمی بهداشت محیط ایران، من زمان بیشتری را در محضر ایشان بودم. اعتماد همیشگی شان بسیار برایم ارزشمند بود و اینکه همواره مورد تعریف و تمجیدشان قرار می گرفتم باعث افزایش انگیزه ام می شد.

یادش بخیر...در زمان برگزاری همایش های بهداشت محیط همیشه شب ها از من می خواستند که همه را جایی جمع کنم تا در یک جمع دوستانه بگوییم و بخندیم و از لحظات با هم بودن مان لذت ببریم. چقدر در آن شب ها ایشان خوشحال بودند. حافظ خوانی مرحومه خانم دکتر مصباح و مرور خاطرات شیرین اساتید، بخش ثابت این شب نشینی های همایش ها بود. خانم دکتر ناصری علاقه ویژه ای به موسیقی داشتند و همیشه از من می خواستند برخی از آهنگ های قدیمی را در این شب نشینی ها بازخوانی کنم. چه لحظات بی نظیری بود این با هم بودن ها.

در این دو سه سال آخر که جهان درگیر کرونا شده بود کمتر ایشان را می دیدم اما از کوچکترین فرصت ها برای تماس با ایشان و جو یا شدن احوال شان استفاده می کردم. جنس ارتباط من با ایشان در این سال ها بسیار فراتر از یک ارتباط کاری بود. علاقه دوجانبه بسیاری بین مان وجود داشت و ایشان از کلیه احوال من اطلاع داشتند و من هم ایشان را به مانند مادر، محرم می دانستم. در یک سال آخر عمرشان ارتباط من و ایشان وارد مرحله جدیدی شد که بسیار برای هر دوی ما حساس و حائز اهمیت بود. اما حیف و هزاران حیف که اجل فرصت نداد تا ایشان باشد و ببیند آنچه دلش می خواست....

صبح روز ۲۱ فروردین ماه ۱۴۰۱ به عنوان مسئول کمیته تکریم بزرگان بهداشت محیط، یک تیم اجرایی برای تکریم خانم دکتر ناصری مشخص کردم و با یک فایل صوتی در واتساپ وظایف آنها را مشخص کردم. قرار شد روز ۱۲ اردیبهشت برای خانم دکتر، مراسم بزرگداشت برگزار کنیم.

صبح روز ۲۲ فروردین ۱۴۰۲ از خواب بیدار شدم و در صفحه موبایلم، از طرف یکی از دوستان دو تماس ناموفق در نیمه شب دیدم. با او تماس گرفتم. برایم خبری داشت به شدت شوکه آور و باورنکردنی....

از آن روز تاکنون بغضی عجیب همراه همه لحظات من است. چشمانم را اگر رها کنم مدام خیس می شود در اندوه فراقش. هنوز هم نمی توانم باور کنم رفتنش را.

با رحلت استاد ناصری، من یکی از عزیزترین انسان های زندگییم را از دست دادم. اما شک ندارم که انسانی با این همه خوبی و خدمات ارزنده جایگاه بسیار بالایی در پیشگاه حضرت حق خواهد داشت. آری.. آنچه آرامم می کند این است. این بیت شعر تقدیم به روح پاک شان:

تا ابد جای تو در دیده ماست
سالها گرگذرد یاد تو در سینه ماست

شاگرد استاد دکتر سیمین ناصری

مهدی مختاری

دکتر محمد نوری سپهر

در تمام دوران تحصیل ، نام دکتر سیمین ناصری همواره با من بوده است . چند دهه از عمرم با نام این استاد عزیز عجین بوده است . چگونه می توانیم فراموش کنیم ؟ فراموش نمی کنیم ، اما به نبودنش عادت می کنیم . آری این جبر روزگار است . اما یاد و نام او همواره در خاطره ها خواهد بود .

بیشترین دوره ارتباطی من با ایشان در زمان تحصیل در مقطع دکتری بود و در انجمن . از ایشان خواستم ، راهنمایی پایان نامه من را عهده دار شوند . ایشان نه نگفتند ، اما فرمودند من در این حوزه تخصص ندارم ، اما اگر استاد راهنمای دومی که در این زمینه مسلط است انتخاب کنید ، من هم در کنار شما خواهم بود . فروتنی ، ادب ، انضباط ، پیگیری ، متانت ، شخصیت ممتاز ، گشاده رویی ، جدیت در کار و ... صفاتی بودند که کافی بود تا دانشجوی را جذب کند . مثبت اندیشی ، دادن انرژی مثبت به مخاطب و دانشجوی از ویژگی بارز این استاد فقید بود . چقدر سخت است بگویم بود و فعل ماضی بکار ببرم . آخرین پیامی که به ایشان دادم اجرای یک کار هنری بود . اینطور پاسخ دادند ؛

" آفرین دکتر عزیزم... صدایت فوق العاده است... من هم این ترانه را خیلی دوست دارم. ممنونم. خدا همیشه حفظت کند انشاءالله . "

استاد عزیز همیشه به یادتان هستم و پیامهای ارسالی شما را هر از چندگاهی مرور می کنم و حس می کنم هستید .
روحتان شاد

محمد نوری سپهر

دکتر رضا فولادی فرد

اینجانب رضا فولادی فرد دانشیار و هیات علمی گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت علوم پزشکی قم افتخار این را داشتم که طی سال های ۱۳۹۰ الی ۱۳۹۵، دانشجوی خانم دکتر سیمین ناصری باشم. حقیقتاً تلمذ در محضر ایشان از افتخارات بزرگ زندگی اینجانب است. منش علمی، مهربانی، دلسوزی، نظم و اهمیت به امور دانشجویان و امر تحقیق و فناوری از صفات بارز ایشان بود. همیشه ایشان را با لبخندی بر لب در گروه بهداشت محیط می دیدیم و مهربانی و خوشرویی ایشان زبازد همه بود. شرکت در کلاس ایشان از دل انگیزترین ساعات حضور ما در دانشکده بود. ایشان همچو مادری مهربان در کنار ابهت استادی خود، با دانشجویان برخورد می کردند. دیسپلین و شخصیت ارزشمندی که داشتند از ایشان الگویی برای ما دانشجویان و بخصوص انگیزه ای برای دانشجویان خانم این رشته ایجاد می کرد. فعالیت های علمی و اجرایی اثرگذار ایشان در دانشکده، مرکز تحقیقات محیط زیست، فرهنگستان علوم و جامعه برای ما دانشجویان و بهداشت محیطی ها الگو و افتخار بزرگی بود. فقدان ایشان برای جامعه مهندسی بهداشت محیط ضایعه بزرگی بود که به نظر حقیر به این زودی کسی همانند ایشان جایگزین نخواهد شد. به قول رودکی بزرگ:

از شمار دو چشم یک تن کم
و ز شمار خرد هزاران بیش
من شخصاً به عنوان یک دانشجو علاقه وافری به ایشان داشتم و خبر رحلت ایشان بسیار بنده را متأثر کرد و تألم خاطر بنده باعث سرودن غزل زیر در غم فقدان ایشان شد که تقدیم می کنم، باشد که در جوار رحمت حق تعالی خوشنود و متنعم باشند.

داغ هجرت ناگهانی بر دل و جانم فتاد
آتشی افروخت در دلها، نبود اوستاد
محتشم بودی، بزرگ و عالم و سیمین عذار
جمله استادان برند از یاد و نامت استناد
همچو مادر، رهنما بودی، عزیز و مهربان
ناصری تو، حامی و بخشنده و با اعتماد
هست خالی تا ابد، جای عزیزت در گروه
جز تو بانویی نبوده، نیست، اینسان در بلاد
در محیط علمی و علم محیطی، سر بُدی
زین سبب بودی به علم خود مقام اجتهاد
هست جاویدان به عالم نام و آثارت به حق
تا بود در جان ما بر علم و دانش، اعتقاد
چشم شاگردان همه نمناک از دوری تو
در جوار حق بود آن روح پاکت جمله شاد

رضا فولادی فرد

دکتر سینا دویرادران

یاهو

با روحی فرسوده و خسته از بیداد زمان، هر از چند گاه شاهد رفتن اندوهبار
عزیزی هستیم، ناگزیر به نجوای شعر ماندگار ملک الشعراى بهار می گردم:

چه بد کرداری ای چرخ!

چه کج رفتاری ای چرخ!

سر کین داری ای چرخ!

نه دین داری، نه آیین داری ای چرخ!

غم آنچنان سنگین است که راه بر هر کلامی بسته، ولی با همه سختی باید بگویم؛
افسوس که یکی دیگر از اساتید عزیز خود را از دست دادیم و از داشتن، راه بلد
مسیر پر پیچ و تاب زندگی محروم ماندیم. درگذشت استاد یعنی از دست دادن
یک منبع آگاه و بخشنده. اساتید یاد و خاطره خود را با درس ها و راه و روش
هایی که به ما می آموزند در ذهن ما زنده نگه میدارند و به همین دلیل است که
همه ما تا همیشه نام و یاد استادان خود را به خاطر داریم، حتی اگر آن ها را
هرگز نبینیم. اما برخی از اساتید ما هستند که برای ما نقشی بیش از یک استاد
و آموزگار ایفا می کنند و به همین دلیل است که تا مدت ها بعد از پایان دوره
آموزش و تا لحظه جدایی ناگزیر مرگ و زندگی با آن ها ارتباط داریم. بعضی از
اساتید آنقدر عزیز و گرانقدرند که جای خالی شان تا ابد با هیچ کس و هیچ چیز
پر نخواهد شد. خانم دکتر سیمین ناصری عزیز با علم، اخلاق و منش والایی که
داشتند ما را مجذوب خود کردند. همت و سخت کوشی، سرزنده بودن، به روز
بودن و نفوذ کلام و زبان آوریشان در ارتباط با دانشجویان و همکاران شگفت
انگیز بود. بی سبب نیست که همواره در میان جامعه بهداشت محیط از جایگاه
بلند و خاصی برخوردار بودند. در دوران دانشجویی این افتخار را داشتیم که شاگرد
ایشان باشیم و از نزدیک از بیانات و درس های ایشان بهره ببرم. قلم و قدرت

کلامشان بی نظیر بود. پس از دوران تحصیل هم در ارتباط نزدیک جهت برگزاری همایش ها و جلسه های انجمن علمی بهداشت محیط و ... بودم و چقدر بزرگوارانه در جواب پیام های من و یا حضوری مرا "سینای عزیز" صدا می کرد و چه حس زیبایی بود که استاد فرهیخته و با کلاسی چون ایشان داشته باشید که حس مادرانه اش را هم به دانشجویانش منتقل کند و در همه مراحل کنار آنها باشد. بی نظیر بودی و غم از دست دادنت هیچ وقت فروکش نخواهد کرد. یاد شما همیشه در قلب و ذهن من جاودان خواهد بود و هنوز در باورم نمی گنجد که دیگر تو را نداریم. هر از گاهی به پیام هایی که به مناسبت های مختلف از شما دریافت کرده ام خیره می شوم شاید اندکی حس بودن و نزدیک بودن را حس کنم، اما چه کنم که وقتی به خود می آیم که دیگر نیستی و غم سنگینی تمام جان و قلبم را فرا می گیرد. استاد عزیزم بعد از در گذشت تنها چیزی که موجب تسلائی خاطرمان خواهد شد پاس داشت مهر و محبتی است که تو با تمام وجودت در قلب های ما به یادگار گذاشتی. با قلبی آکنده از حزن می خواهیم صبر الهی یارمان و غفران پروردگار بدرقه ی عزیز سفر کرده مان باشد. نامت همیشه در قلبمان جاودان خواهد بود.

دکتر سینا دوبرادران

دکتر علی ظفرزاده

استادی فرهیخته، صبور و متین که در طول دوران عمر با برکتشون، برای بنده شاخص و بارز بود، هست و خواهد بود.

در جلسات و همایشها، وقار و متانت ایشان برایم همیشه الگو و سرمشق بود و وجود و حضورشان در جمع همکاران، دانشجویان و دوستان، امیدبخش و آرامش دهنده بود این امر ناشی از تکامل شخصیتی و همه جانبه ایشان بود بطوری که همچنان انرژی مثبت ایشان را به عنوان استاد فرهیخته و مادری مهربان در تمام دوران حس می کنم.

برخی از معلمان همچون خانم دکتر ناصری عزیز، نقشی بیش از یک استاد را ایفا میکنند و به همین دلیل است که تا مدت ها با آن ها ارتباط کلامی، ذهنی و دلی داریم. غم فقدان چنین انسانهای وارسته و استادی بی بدیل بسیار دشوار است.

فقدان معلم و استاد فرهیخته ای همچون خانم دکتر سیمین ناصری یعنی از دست دادن یک منبع آگاه و بخشنده. ایشان کسی بود که ما در تمام طول زندگی به وجود او افتخار می کردیم و نیازمند وجود و حضور او بودیم نه برای یاد گرفتن علم و دانش بلکه برای آموختن راه و رسم زندگی. این چیزی است که ما در واقع از این شخصیت علمی، فرهیخته و صبور آموخته و می آموزیم و به همین دلیل است که امثال او تا همیشه در یاد و خاطرها باقی خواهند ماند. روحش شاد و قرین رحمت الهی

دکتر علی ظفرزاده - دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی گلستان

دکتر یوسف دادبان

استاد عزیز چه ناگاه وقت خداحافظی از راه رسید و چه ناباورانه دست به قلم شدم برای نگارش متنی برای وداع
اقرار می کنم لحظاتی که با شما در دانشکده بهداشت تهران گذراندم، از شیرین ترین لحظات زندگی ام بود و من از شما درس های زیادی گرفتم و بهترین سال های زندگی ام را در آنجا سپری کردم. با این خداحافظی شما را به دست خاطره ها می سپارم و گاهگاهی برای رفع دلتنگی، سعی می کنم که خاطرات آن روزها را در ذهنم تکرار کنم با لبخندی کمرنگ بر لب که یادتان بخیر، یاد مهربانیتان بخیر، یاد کمک و همدردی که به سیل زده های گلستان کردید بخیر. خوبی های شما برای همیشه در یاد و خاطر من و راه و منش تان برایم الگو خواهد بود. سفر دور و درازتان خوش باد.

شاگرد همیشگی تان

یوسف دادبان

دکتر محمدرضا خانی

در اوایل دهه شصت اتفاقی تحت عنوان انقلاب فرهنگی در آموزش عالی کشور به وقوع پیوست و شرایط به گونه ای پیش رفت که بعد از قریب به سه سال بلا تکلیفی برای ادامه تحصیل مجدداً به دانشگاه برگشتم. در طی این دهه و در دهه های بعد از آن این افتخار را داشتم که در مقاطع مختلف تحصیلی و در زمینه های دیگر از قبیل انجمن علمی بهداشت محیط و سایر دانشگاهها برای امور مختلف در خدمت استاد فقید و بی نظیر مهربانو پروفیسور دکتر سیمین ناصری (روحشان شاد) باشم. به طور قطع به یقین خاطرات زیادی از ایشان در ذهن جامعه علمی کشور به خصوص عزیزان مهندسی بهداشت محیط و محیط زیست ایران برجای مانده است.

از جمله نکات بسیار بارز و شاخص استاد فقید داشتن اخلاق بسیار خوب و متین بودنشان بود. به عنوان خاطره و درسی بزرگ برای اینجانب، در یکی از جلسات دفاع دانشجویان مقطع دکترای تخصصی که اتفاقاً ایشان هم به عنوان داور خارجی حضور داشتند برخی از اعضای هیات داوری در این جلسه دفاع دانشجوی را به چالش کشیدند و چیزی نمانده بود که دانشجوی در دفاعیه دانشجوی ریجکت شود و بنظر ما که مستمع و شاهد این جلسه بودیم بحثهای علمی و دفاعیه دانشجوی را کاملاً صحیح، منطقی و قابل قبول می دانستیم در این میان، خانم دکتر با متانت و وقار خاص خودشان و با دعوت کردن اعضای جلسه به آرامش جلسه دفاع را مدیریت کردند و در نهایت موضوع ختم به خیر شد و ایشان نگذاشتند نظر منفی برخی اعضای هیات داوری خاطره تلخی را در زندگی این دانشجوی برجای بگذارند و با تلخی جلسه دفاع به اتمام برسد.

محمدرضا خانی - شاگرد ایشان

دکتر حسن خرسندی

به نام خدا

ز سروش باغ رضوان، تو چه نغمه ای شنیدی؟
که وصال کوی جانان، به بهای جان خریدی

هنوز باورمان نمی شود که بانوی سرآمد جامعه بهداشت محیط ایران، استاد فرهیخته و فرزانه، خانم دکتر سیمین ناصری عزیز از میان ما رفته است. استاد تکرار نشدنی که کارنامه و فعالیت‌های پُر افتخار آموزشی، پژوهشی و اجرایی اش، آراسته به درایت و نیک اندیشی، نظم و مهرورزی است. و جای بسی اندوه که اندیشمندی مملو از تلاش و شور و شوق و عشق به شاگردپروری، این چنین ناباورانه شاگردانش را از حضور پُر مهر خود محروم ساخت و در پی آرامش همیشگی، در دیار غربت پَر کشید و رفت. رفت تا دامنش از گرد زمین پاک بماند آسمانی تر از آن بود که در خاک بماند

بدرود استاد عزیز و مهربان ما

دکتر حسن خرسندی

دانشگاه علوم پزشکی ارومیه

دکتر کاووس دیندارلو

اغلب اوقات نوشتن در مورد شخصیت بزرگان جای دلواپسی است، چراکه حق مطلب آنچنان که شایسته هست؛ توان نوشتن نیست.

گفته اند: "خوشبختی هر مجموعه ای افتخار به گذشته، رضایت از حال و امیدواری به آینده است." رضایت از حال و امیدواری به آینده جای بسی تدبیر و اندیشه دارد که بماند؛ اما برای افتخار به گذشته، نیازمند به شناسایی و زنده نگاه داشتن بزرگان مان داریم، اندیشه ها، افکار، آمال و آرزوها، نگرش ها و بینش های آن عزیزان را بشناسیم و به آیندگان بشناسانیم.

از وقتی که به خود آمدم و در وادی بهداشت محیط پا نهادیم، ستاره های پر فروغی که نور وجودشان، چراغ راهنمای مان شد و نسیم خوش شان فضای کلاس و درس و مشق و دانشگاه و زندگی مان را عطر آگین کرد.

دکتر علیرضا مصداقی نیا، دکتر منصور غیاث الدین، دکتر سید محمود شریعت، دکتر قاسمعلی عمرانی، دکتر کرامت... ایماندل، دکتر سیمین ناصری، دکتر اشرف السادات مصباح، دکتر امیر حسین محوی، دکتر کاظم ندافی، دکتر محمد ملکوتیان دکتر محمد حسن احرامپوش، دکتر علی اکبر عظیمی و عزیزانی که بنده توفیق تلمذ در حضورشان را نداشتم. اما بدون اغراق یکی از ستاره های پرفروغ آسمان آبی ما استاد پروفیسور خانم دکتر سیمین ناصری بود که خیلی زود جمع علاقمندان را تنها گذاشت.

مهرماه ۱۳۷۶ بود، شور و شوق شروع دوره ی کارشناسی ارشد در طبقه ی ششم ساختمان سبز دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران حال و هوای خاص خود را داشت. اولین کلاس، اولین استاد، شنبه ساعت ۸-۱۰، توسعه منابع آب، استاد سیمین ناصری چهره ی آرام، نگاه محبت آمیز و آوای دلنشین تدریس که بعد از تفهیم هر مطلبی با تکه کلام "اهم" مهر تایید می گرفت.

در یکی از جلسات کلاس مقرر شد هر کدام از همکلاسی‌ها مطلبی را ارائه کنیم، عنوان انتخابی دوستان دیگر دقیق به خاطر من نیست اما خودم موضوع "جمعیت" را انتخاب کرده بودم. آن سال‌ها رشد جمعیت کشور رقم بالایی داشت و تلاش وزارت بهداشت و جناب دکتر مرندی در کاهش رشد جمعیت جهت ارتقای شاخص‌های بهداشتی بود و بنده هم در این زمینه اطلاعات نسبی داشتم.

عنوان را که جهت ارائه گذاشتم یکی از هم‌کلاسی‌ها، آقای علیرضا رضاییان با لبخند گفت: آخه این همه موضوع در رابطه با آب، چرا جمعیت؟!!!

بنده هم گفتم راستش می‌خواستم ببینم برای چند نفر آب هست؟ در این لحظه استاد به حمایت از عرایض بنده فرمودند: این بهترین پاسخ برای سوال چرا جمعیت بود که داده شد. و در ادامه نکته‌ای فرمودند که همواره به آن می‌اندیشم و امیدوارم شما نه تنها بدان بیندیشید بلکه عمل کنید. ایشان فرمودند در انتخاب موضوع برای تحقیق و مطالعه به سراغ مسائلی بروید که در حیطه فعالیت‌های شما هست و لیکن دانش شما در آن موضوع اندک است تا این که موجب گسترش علم و آگاهی شما باشد، نه اینکه به مطالبی که بلد هستید بسنده کنید و تنها به ارائه‌ی آن اکتفا کنید.

بدون تردید استاد ناصری بزرگ بانوی اندیشمند، استاد برجسته، مقتدر و الگوی بی‌بدیل و افتخار بهداشت محیط کشور بودند که خدمات ارزنده‌ای را در طول حیات با عزت خود به یادگار گذاشتند.

یادشان گرامی و نامشان جاودان

دکتر کاوسی دیندارلو

دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان

دکتر روشنگ رضائی کلانتری

تمام که نمی شوی، در باران نهفته ای، در نور، در خورشید، در بهار، بهاری که بی حضور سبزتان خزان شد ...

خبر به سرعت باد در یک لحظه رسید، کوتاه بود اما تلخ و طاقت سوز و درهای آسمان گویی بسته تر از همیشه بود برای اجابت دعاهاى ما ...

خانم دکتر سیمین ناصری در جایگاه استاد و دوست بنده بودند، دوست و راهنمایی از جنس نور و آسمان. در محضر ایشان در کسوت استاد، با لبخندی درخشان و دانشی بی انتها، ساعت‌ها درس زندگی آموختم. پروفیسور ناصری، استاد برجسته گروه مهندسی بهداشت محیط بودند. چندین جایزه ملی داشتند و نامشان همواره یادآور تلاش‌های بی وقفه برای گشودن درهای جدید و تازه دانش خواهد بود که نشان از روحیه خوش ذوق، پرامید و موفقیت‌های برجسته‌ی ایشان دارد.

این استاد بزرگوار نه تنها به خاطر دانش سرشار و مقام والای علمی، بلکه به عنوان یکی از تأثیرگذارترین اساتید و الگوی من در شناخت راه و معنای زندگی، همواره شایسته ستایش بوده و هستند.

ایشان همراه و دوست ارزشمندی بودند. در توصیف صفات این بانوی فرزانه‌ی سرشار از عشق و یقین، نه توان سپاس است و نه کلام وصف. تا چندی پیش، هروقت دلم می‌گرفت، هربار مشورت می‌خواستم، هربار گوشه‌ای امن و ذهنی روشن می‌خواستم، شماره ایشان را می‌گرفتم و ...

استاد عزیز، یادگاری نیکو در جان و روح ما نهادند که هیچگاه فراموش نخواهد شد. ماندگاری انکارناپذیر و نام بلندآوازه استاد فرزانه هرگز از تکرار باز نخواهد ایستاد و بانوی نور و آفتاب، روح همواره زنده آگاه، معلم و راهنماست ...

یادشان همواره مانا، روحشان در آرامش و راهشان پر رهرو باد

روشنگ رضائی کلانتری

دکتر میترا غلامی

به نام کس بی کسان

فکر نبود معلمم الگویم خواهرم برایم بسیار سنگین و دردآور است زیرا من هر آنچه از معلم بودن می دانم از ایشان آموختم. خواستم خاطره ای بگویم دیدم تمام لحظات بودن با ایشان خاطره بود برای من بنابراین بهتر دیدم شعر زیر را که سروده دکتر ایرج دهقان است تقدیم ایشان کنم تا شاید بیان کننده ذره ای از اندوه نبود او باشد.

بزرگ بود و از اهالی امروز بود

بزرگ بود

و از اهالی امروز بود

و با تمام افق های باز نسبت داشت

و لحن آب و زمین را چه خوب می فهمید.

صداش

به شکل حزن پریشان واقعیت بود.

و پلک هاش

مسیر نبض عناصر را

به ما نشان داد.

و دست هاش

هوای صاف سخاوت را

ورق زد

و مهربانی را

به سمت ما کوچاند.

به شکل خلوت خود بود

و عاشقانه ترین انحنای وقت خودش را

برای آینه تفسیر کرد.
 و او به شیوه باران پر از طراوت تکرار بود.
 و او به سبک درخت
 میان عافیت نور منتشر می شد.
 همیشه کودکی باد را صدا می کرد.
 همیشه رشته صحبت را
 به چفت آب گره می زد.
 برای ما، یک شب
 سجود سبز محبت را
 چنان صریح ادا کرد
 که ما به عاطفه سطح خاک دست کشیدیم
 و مثل لهجه یک سطل آب تازه شدیم.
 و ابرها دیدیم
 که با چقدر سبد
 برای چیدن یک خوشه بشارت رفت.
 ولی نشد
 که روبروی وضوح کیوتران بنشیند
 و رفت تا لب هیچ
 و پشت حوصله نورها دراز کشید
 و هیچ فکر نکرد
 که ما میان پریشانی تلفظ درها
 برای خوردن یک سیب
 چقدر تنها ماندیم

دکتر محمد خزائی

ای باغبان دانش، ای لطف بی نهایت
 بر جان ماست جاری، گلبنگ واژه هایت
 هر سرو سربلندی روید تا در این خاک
 از دانش تو سیراب، ای چشمه ی عنایت
 بودی مثال باران، بخشنده چون بهاران
 ما سردی زمستان، تو مهر بی نهایت
 بادا بلند نامت در هر کرانه جاوید
 روید گل و شکوفه از جای رد پایت
 هر جا که نامت آید، خیزم به احترامت
 یادت همیشه جاوید، ای کوکب هدایت

درگذشت استاد فرهیخته سرکار خانم دکتر سیمین ناصری برای ما دانشجویان که در طول سالیان افتخار تلمذ در محضر پرفیض آن بانوی فرهیخته و جامع الاطراف را داشته ایم بسیار سخت و طاقت فرسا بود. شخصیت ارزشمند ایشان مجموعه ای از دانش و متانت و سختکوشی و جدیت را در حریری از مهربانی و شفقت به نیکی به هم درآمیخته بود. یاد باد آن لحظات ارزشمند که در محضر پرفیض آن بانوی ارجمند افتخار شاگردی داشتیم. بنده به نوبه خود این فقدان بزرگ را به محضر خانواده محترم ایشان، اساتید ارجمند گروه مهندسی بهداشت محیط دانشگاه علوم پزشکی تهران و جامعه بهداشت محیط کشور تسلیت عرض می نمایم.

دکتر محمد خزائی

دکتر مهدی فرزاد کیا

استاد عزیزم سرکار خانم دکتر ناصری ارجمند

براستی باور بهار بدون حضور شما برایمان سخت است، اما یقین داریم چراغی که افروختی پر فروغ، راهی که نشان دادی پر رهرو و بذری امیددی که کاشتی پر گل خواهد ماند.

می دانیم که نگاهمان می کنی، نگرانمان هستی و برایمان دعا خواهی کرد. بدان که همواره به یادت هستیم، برایت دعا می کنیم و از خداوند بزرگ لطف و آرامش ابدی برایت آرزو می کنیم.

مهدی فرزاد کیا

دکتر محمد ملکوتیان

شروع آشنایی بنده با استاد فرهیخته پروفیسور سیمین ناصری به نیمه دوم دهه هفتاد برمی‌گردد که در دوره دکترای مهندسی بهداشت محیط به اتفاق دوستان صمیمی خود از محضر این استاد فرهیخته در گروه بهداشت محیط دانشگاه علوم پزشکی تهران بهره وافر علمی بردیم. در برگزاری همایش سومین همایش کشوری بهداشت محیط در کرمان که از دهم تا دوازدهم آبان ۱۳۷۹ برگزار شد بانویی فرهیخته و متین باعلاقه و دلسوزی زائدالوصفی این‌جانب و سایر برگزارکنندگان همایش را راهنمایی می‌فرمود. ایشان شخصی جز خانم دکتر سیمین ناصری نبود. نام برد به‌عنوان عضو کمیته علمی در برنامه‌ریزی و مدیریت این همایش نقش فعال داشتند. این روند آشنایی در زمان برگزاری همایش سیزدهم هم کشوری بهداشت محیط که مجدداً در کرمان برگزار گردید تداوم یافت. ایشان در این همایش نیز با حضوری تعیین‌کننده و فعال در راهبری پانل‌های علمی و سخنرانی‌های کلیدی و علمی به‌خوبی درخشیدند. در مدت تصدی سردبیری مجله لاتین انجمن علمی بهداشت محیط ایران نیز بنده به‌عنوان عضو هیات تحریریه از مدیریت خوب و ارزشمند و صداقت زائدالوصف این استاد فرهیخته در تصمیم‌گیری‌ها، تجارب ارزنده‌ای را آموختم. از بدو تأسیس مجله علمی لاتین مدیریت و مهندسی بهداشت محیط دانشگاه علوم پزشکی کرمان وابسته به انجمن علمی بهداشت محیط ایران نیز با قبول عضویت در هیات تحریریه توسط ایشان همواره کسب فیض می‌بردم. البته که حضورشان باعث افتخار و تأثیرگذار بود که جای سپاس فراوان داشت و دارد. مدتی نیز در هیات مدیره انجمن علمی بهداشت محیط ایران افتخار همکاری با ایشان را داشتم. پروفیسور سیمین ناصری استادی جدی، با احساس مسئولیت در مقابل انتقال دانش به دانشجوی، خوش‌برخورد، متواضع، منضبط، مدیر و مدبر، متین، خوش‌اخلاق و جدی بودند. مطمئناً این صفات شاخص ایشان بود که احترام و علاقه مستمر آشنایان و

دوستان را سبب می‌شد. نامبرده از ذخایر و اساتید محرز و بدیع علمی کشور بودند و فقدانشان ضایعه‌ای جبران‌ناپذیر برای خانواده بهداشت محیط ایران است. مطمئناً شخصی با چنین صفات و خدمات برجسته و ارزشمند بربر بستر ابدیت با آرامش آرمیده و یاد خود را همواره در بین آشنایان و دوستداران به نیکی به یادگار جاودان نموده‌اند. روحشان شاد و یادشان همواره گرامی است.

دکتر محمد ملکوتیان

استاد دانشگاه علوم پزشکی کرمان

زندگینامه پروفیسور سیمین نصری

در بهمن ماه سال ۱۳۳۰ در خانواده ای پنج نفره، از پدری باصلابت و سرهنگ شهربانی و مادری مدیر و مدبر در وزارت بازرگانی، دختری بنام سیمین متولد شد. یادگیری زبان انگلیسی از سن شش سالگی باعث شد در دوران نوجوانی اولین افتخارآفرینی و جایزه ملی به عنوان فرد برتر زبان انگلیسی در دبیرستان را در سال ۱۳۴۷ اخذ نماید. علاوه بر زبان انگلیسی مسلط به زبان فرانسه و ایتالیایی بود. با توجه به پدر آذری زبان و مادر گیلکی، آشنایی کامل به این دو زبان ملی را هم داشت.

از علایق شخصی اش نقاشی و خطاطی و از افتخاراتش در زمان نوجوانی، اخذ مدارک تحصیلی در مقاطع مختلف با درجه عالی بود. با هدایت و تشویق پدر و مادرش، کیفیت تحصیل و یادگیری مهم ترین علاقه سیمین را تشکیل داد. در سال ۱۳۴۹ پس از اخذ دیپلم رشته ریاضی، وارد دانشکده پلی تکنیک و در سال ۱۳۵۱ با همسرش که هئیت علمی همان دانشگاه بود آشنا و ازدواج کرد که حاصل ازدواجشان دو فرزند پسر بود.

سیمین دوره کارشناسی را در ۷ ترم به پایان رساند و با شرکت در آزمون سفارت فرانسه، موفق به گرفتن بورس تحصیلات تکمیلی از کشور فرانسه و همراه همسر راهی دانشکده پلی تکنیک شهر تولوز شد. پس از اخذ مدرک کارشناسی ارشد و دکتری در رشته مهندسی شیمی، در سال ۱۳۵۷ جهت خدمت به کشورش مراجعت کرد.

از سال ۱۳۵۷ تا ۱۳۵۹ مصادف با انقلاب فرهنگی و تعطیلی دانشگاه ها، به عنوان استادیار دانشگاه پلی تکنیک مشغول به کار و بین سال های ۱۳۵۹ تا ۱۳۶۳ قبل از ورود به گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت دانشگاه تهران، در وزارت صنایع در بخش معاونت پژوهشی مشغول به فعالیت بود.

از مهر ۱۳۶۳ با آغاز کار در دانشکده بهداشت فصل جدیدی از زندگی پر افتخارش آغاز شد که مسبب این علاقه از دیدگاه خودش حضور دکتر محمود شریعت به عنوان مدیر گروه و دکتر علیرضا مصداقی نیا به عنوان رئیس دانشکده بهداشت بود. اخلاق و رفتار هر دو ایشان یکی از مهم‌ترین دلایل الفت و علاقمندی دکتر ناصری به گروه و دانشکده بهداشت شد.

از دید همکارانش خوش اخلاقی، سخت‌کوشی، وقت‌شناسی، دقت در برنامه‌ریزی، سعه‌صدر و رفتار مناسب ویژگی شاخص شخصیت اش بود. ارتباط دوستانه با همه همکاران برای او بسیار مهم و از اولویت‌های کاری اش محسوب می‌شد. دکتر ناصری رضایت دانشجویان، همکاران هیئت‌علمی و کارشناسان دانشکده را به‌عنوان اصلی‌ترین دستاورد کاری اش می‌دانست و یکی از دلایل شادی و مسرت او دیدن دانشجویان سابق به‌عنوان اعضای هیئت‌علمی و مدیران موفق در بهداشت محیط بود.

در باورش مهم‌ترین وظیفه استاد دانشگاه، کیفیت تدریس و جدیت در این امر و تلاش در اخذ به روزترین اطلاعات علمی جهت در اختیار قرار دادن به دانشجویانش می‌دانست. توسعه فعالیت‌های گروهی و مشارکتی در پژوهش بر اساس یک برنامه ریزی درست و به جا از دیگر موارد مهم مد نظرش بود. همین دیدگاه باعث شد سالیان پر افتخار ایشان در این دانشکده رقم بخورد.

استاد گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران بودن و در کنار دیگر مسولیت‌هایی همچون معاون پژوهشی دانشکده، ریاست مرکز تحقیقات کیفیت آب پژوهشکده محیط زیست، عضویت در شورای عالی و دبیر پژوهشی شبکه مراکز تحقیقات بهداشت محیط زیست کشور، عضو هیئت مؤسس پژوهشکده محیط زیست، عضویت در هیئت تحریریه پنج نشریه بین‌المللی و سه نشریه داخلی، عضویت در شورای پژوهشی سازمان حفاظت محیط زیست، عضو وابسته فرهنگستان علوم، ریاست شاخه بین‌گروهی محیط

زیست فرهنگستان علوم طی چندین دوره و تشکیل شورای زنان در علم و فناوری و حضور موثر در بخش واژه‌گزینی مرتبط با محیط زیست در آن فرهنگستان، عضویت در شورای پژوهشی (کمیته محیط زیست) وزارت نیرو شرکت مدیریت منابع آب، عضویت در کمیته ملی راهبردی تغییرات آب و هوایی و سلامت ریاست کارگروه تخصصی کیفیت آب و بیماری‌های منتقله از آب و نماینده انجمن‌های علمی ایران در کنفرانس آلودگی آب‌های بزرگ و همچنین تألیف و ترجمه ده‌ها عنوان کتاب، چاپ بیش از دویست مقاله در نشریات داخلی و بین‌المللی و بیش از صد و بیست مقاله در همایش‌های بین‌المللی و ملی بخش کوچکی از مسیر پر افتخار زندگی اش بود.

در دهه هفتاد، وی به همراه تعدادی از بزرگان رشته بهداشت محیط، انجمن علمی بهداشت محیط ایران را راه اندازی کرد و چندین دوره نیز به عنوان دبیر انجمن و در سال‌های اخیر نیز به عنوان نایب رئیس انجمن فعالیت نمود. از تاثیرگذارترین نقش‌های ایشان در انجمن علمی بهداشت محیط ایران، شکل‌گیری و انتشار نشریه‌ای انگلیسی‌زبان به نام *Journal of Environmental Health Science & Engineering (JEHSE)* بود. دکتر ناصری از ابتدای تاسیس، مسئولیت سردبیری این مجله را برعهده داشت. در طی این مدت این نشریه یکی از نشریات موفق دانشگاه علوم پزشکی تهران و همچنین در سطح ملی شد و موفق شد که جوایز متعددی از جمله؛ جوایز جشنواره رازی، جشنواره ابن سینا و... را اخذ کند.

دکتر ناصری هر زمان که مسئولیتی را می‌پذیرفت، با علاقه‌مندی و جدیت مثال‌زدنی پیگیری و تلاش کرد که اهداف و برنامه عملیاتی مرتبط با آن مسئولیت، همواره با رویکرد مثبتی روبرو شود. نتیجه این باور دریافت جایزه برترین نشریه علمی دانشگاه و در سطح ملی در سال‌های ۸۵ و ۹۲، کسب عنوان استاد برجسته

و برگزیده دانشگاه در بخش آموزش - منتخب جشنواره ابن سینا در سال های ۸۰ و ۹۵، جایزه حکیم جرجانی در شانزدهمین جشنواره ابن سینا در سال ۹۳، جایزه برترین پژوهشگر آب در روز ملی آب در ۹۵، جایزه ملی محیط زیست در سال ۹۶، جایزه مریم میرزاخانی در سومین جشنواره زن و علم در سال ۹۹ بود و در می سال ۲۰۲۰ در فهرست یک درصد دانشمندان برتر پراستناد جهان نام ایشان ثبت شد و فصل دیگری از افتخارات ملی ایشان شکل بگیرد.

استاد ناصری نماد توامان علم والا و اخلاق بسیار نیکو در جامعه بهداشت محیط بوده و منش والای ایشان می تواند مسیر تازه‌ای در اعتلا و رشد فکری مراکز علمی و دانشگاهی باشد. در خصوص کردار و منش دکتر سیمین ناصری می توان ساعتها صحبت کرد و دهها صفحه مطلب نوشت. استاد ناصری معتقد بود هر دانشجو لازم است بیشترین تلاش خود را در دوره تحصیلی داشته باشد تا بتواند با برنامه‌ریزی صحیح آینده درخشانی را برای خود رقم بزند. هر عضو هیئت‌علمی باید بتواند مسیر علمی و ردپایی را که در طول چندین سال در فضای دانشگاه ایجاد کرده، با تربیت و آموزش صحیح نیروهای جوان‌تر پایدار کند. از دیدگاه او ارتقای فرهنگ نحوه مشارکت در پژوهش از جمله تأثیرگذارترین شاخص‌های هر جامعه است که در کشور ما باید بیشتر مدنظر قرار گیرد و به جد ایشان در این امر به خوبی انجام وظیفه کرد.

متأسفانه در تابستان ۱۴۰۰ ایشان درگیر یک بیماری سخت شد و با توجه به لاعلاج بودن این بیماری و علارغم تلاشهای بسیار زیاد برای درمان بیماری، در ۲۱ فروردین ۱۴۰۱ در شهر ونکوور کانادا چشم از جهان فرو بست و پیکر مطهرش همانجا به خاک سپرده شد. بدون شک جایگاه والای علمی و اخلاقی ایشان برای همیشه در قلب همه اعضای جامعه بهداشت محیط ایران محفوظ خواهد بود

روحش شاد و یادش گرامی باد

مصاحبه روابط عمومی دانشگاه علوم پزشکی تهران با استاد سیمین ناصری (۴ سال قبل از رحلت)

دکتر سیمین ناصری: زنان توانمند، با حضور فعال در محیط‌های اجتماعی و برنامه توسعه ملی کشور می‌توانند تأثیرگذار باشند

او شخصیتی آرام، منطقی و بسیار منظم در محیط خانواده و در فضای دانشگاه دارد. هرروز صبح که وارد دانشکده بهداشت یا پژوهشکده محیط‌زیست می‌شود، در ابتدا به اتاق همه همکاران سر می‌زند و جویای احوال آنان می‌شود. در ارتباط با دانشجو نیز تلاش دارد که ارتباط فرهنگی خوبی را برقرار کند. تألیف و ترجمه ۱۰ کتاب و چاپ بیش از ۲۰۰ مقاله در نشریات معتبر بین‌المللی حاصل سالیان سال کارهای پژوهشی اوست. بزرگ‌ترین افتخارش این است که سال‌ها به‌عنوان عضو هیات علمی در دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران مشغول بوده است. آرزوی او برای دانشگاه علوم پزشکی تهران این است که همواره بتواند

تأثیری بسیار مثبت در سلامت و بهداشت مردم ایران در همه مناطق کشور عزیزمان داشته باشد.

در ابتدا خودتان را بیشتر برای خوانندگان ما معرفی کنید؟

سیمین ناصری هستم. در دوم بهمن‌ماه سال ۱۳۳۰ در تهران متولد شدم.

از خانواده خود برای ما بفرمایید؟

خانواده ما در سایه پدری باصلابت و مهربان که به‌عنوان سرهنگ شهربانی در اداره آگاهی خدمت می‌کرد و مادری مدیر و مدیر که در وزارت بازرگانی فعالیت داشت، شکل گرفت. پدرم متولد تبریز بودند و از دوران کودکی در تهران بزرگ شدند و در فضای دبستان و دبیرستان نظامی حضور داشتند و مادر گران‌قدرم هم که در رشت به دنیا آمده بودند، ایشان هم از کودکی در تهران بزرگ شدند؛ بنابراین من تا حدی با هر دو زبان آذری و گیلکی آشنایی دارم. من دو خواهر و یک برادر دارم؛ خواهر بزرگ‌ترم دانش‌آموخته رشته پزشکی دانشگاه علوم پزشکی تهران و متخصص بیهوشی است و سال‌ها در این حرفه خدمت کرده است. برادرم در رشته مهندسی برق تا درجه دکتری تحصیل کرده است و عمده خدمات خود را در بخش روابط بین‌الملل در وزارت امور خارجه انجام داده است و خواهر کوچک‌ترم هم در رشته زمین‌شناسی تحصیل کرده است و درزمینه ترجمه فعالیت دارد.

من در سال ۱۳۵۱ در دوران تحصیلات کارشناسی با همسرم که هیئت‌علمی پلی‌تکنیک تهران (دانشگاه صنعتی امیرکبیر) بودند، آشنا شدم و ازدواج کردم؛ همسرم که دکتری مهندسی برق دارند در کنار حرفه تدریس در دانشگاه، در انجام

پروژه‌های بزرگ صنعتی کشور نیز فعالیت و نقش بسیار مؤثری داشته‌اند. من دو فرزند پسر دارم که هر دو در رشته مهندسی در دانشکده فنی دانشگاه تهران تحصیل کرده‌اند و دارای مدرک کارشناسی ارشد هستند و در زمینه مهندسی عمران و برق مشغول کار هستند. دو عروس بسیار عزیز دارم که عروس اولم در زمینه مهندسی فعالیت دارد و عروس دومم پزشک متخصص و مشغول طبابت است. حاصل رشد زندگی فرزندانم نیز دو نوه پسر دوست‌داشتنی است که شادی زندگی من و همسرم را افزایش داده است و همیشه خداوند بزرگ را شکر می‌کنیم.

از دوران کودکی، نوجوانی و تحصیلات خود بفرمایید؟

دوران کودکی من در سایه پدر و مادری بسیار مهربان و منظم در برنامه‌ریزی زندگی، در کمال آرامش و خوشی سپری شد. در دوران نوجوانی با هدایت و تشویق پدر و مادرم، کیفیت تحصیل و یادگیری مهم‌ترین علاقه مرا تشکیل می‌داد و در کنار فضای دبیرستان، خطاطی و خوشنویسی و همچنین نقاشی در برنامه زندگی من بود. در محله امیریه (خیابان فرهنگ) شهر تهران به دبیرستان رفتم (دبیرستان محمود زاده) و به دلیل علاقه وافری که داشتم، رشته ریاضی را برای دوره دوم دبیرستان انتخاب کردم و در خردادماه سال ۱۳۴۹ دیپلم دبیرستان را اخذ نمودم؛ بلافاصله و در همان سال با ورود به پلی‌تکنیک تهران (دانشگاه صنعتی امیرکبیر) در رشته مهندسی شیمی و پتروشیمی مشغول تحصیل شدم و دوره کارشناسی را در ۷ ترم به پایان رساندم؛ سپس با شرکت در آزمون در سفارت فرانسه در تهران، موفق به گرفتن بورس تحصیلات تکمیلی از کشور فرانسه شده و همراه همسرم به فرانسه رفتم و وارد دانشکده پلی‌تکنیک

شهر تولوز (Toulouse) فرانسه (ENSIGC) شدم. پس از اخذ مدرک کارشناسی ارشد و دکتری (PhD) در رشته مهندسی شیمی (فرایندها و تکنیک‌های مهندسی شیمی) در سال ۱۳۵۷ جهت خدمت به کشورم مراجعت کردم.

از ویژگی‌های شخصیتی خود برای ما بگویید؟

شاید منطقی‌تر باشد که پاسخ این سؤال را از همکاران دانشگاهی و اطرافیان من دریافت بفرمایید؛ با این حال من شخصیتی آرام، منطقی و بسیار منظم دارم (چه در محیط خانواده و چه در فضای دانشگاه) و شاخصه‌هایی که همکاران عزیز من همواره روی آن تأکید دارند، خوش‌اخلاقی، سخت‌کوشی، وقت‌شناسی، دقت در برنامه‌ریزی، سعه‌صدر و رفتار مناسب بنده بوده است.

هرروز صبح که وارد دانشکده بهداشت یا پژوهشکده محیط‌زیست می‌شوم، در ابتدا سعی می‌کنم به اتاق همه همکاران سر بزنم و با سلام، حال همگی را بپرسم. ارتباط دوستانه با همه همکاران برای من بسیار مهم است. همچنین همیشه تلاش می‌کنم که با دانشجویان نیز ارتباط فرهنگی داشته باشم.

از مهم‌ترین فعالیت‌های اجرایی که بر عهده داشتید، بفرمایید؟

علاوه بر کار تدریس و پژوهش که از دیدگاه شخصی من مهم‌ترین بخش فعالیت‌هایم در این دانشگاه بوده است، سال‌هاست استاد گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت هستم و ضمن همکاری در مدیریت گروه، معاون پژوهشی دانشکده و همچنین رئیس مرکز تحقیقات کیفیت آب پژوهشکده محیط‌زیست هستم. همچنین حدود ۲۲ سال پیش در کنار رئیس دانشکده و تعداد محدودی از اساتید گروه مهندسی بهداشت محیط، انجمن علمی بهداشت محیط ایران را راه‌اندازی کردیم که من در چندین دوره دبیر انجمن بوده‌ام و در سال‌های اخیر نیز نایب‌رئیس آن انجمن هستم. شاید یکی از تأثیرگذارترین نقشی که بنده در انجمن داشته‌ام، شکل‌گیری و انتشار نشریه‌ای به زبان انگلیسی است (Engineering (JEHSE & Journal of Environmental Health Science)) که مسئولیت سردبیری این مجله را دارم که خوشبختانه یکی از موفق‌ترین نشریات دانشگاه علوم پزشکی تهران و همچنین در سطح ملی است که جوایز متعددی از جمله؛ (جوایز جشنواره رازی، جشنواره ابن‌سینا و ...) را تاکنون اخذ کرده است. البته عضو فرهنگستان علوم جمهوری اسلامی ایران هستم و مسئولیت ریاست شاخه‌ای در زمینه مرتبط با محیط‌زیست در این فرهنگستان به عهده این‌جانب است. همچنین چندین سال است که عضو فرهنگستان ملی زبان و ادبیات فارسی هستم و در بخش واژه‌گزینی مرتبط با محیط‌زیست در آن فرهنگستان نیز فعالیت دارم.

از میان سایر مسئولیت‌هایی که به عهده من بوده است، فقط به چند مورد کوتاه دیگر نیز اشاره می‌کنم؛ عضو شورای عالی و دبیر پژوهشی «شبکه مراکز تحقیقات بهداشت محیط‌زیست کشور»، عضو هیئت تحریریه ۵ نشریه بین‌المللی و ۳ نشریه

داخلی، عضو هیئت مؤسس پژوهشکده محیط‌زیست (IER)، عضو شورای پژوهشی سازمان حفاظت محیط‌زیست، عضو شورای پژوهشی (کمیته محیط‌زیست) وزارت نیرو- شرکت مدیریت منابع آب، عضو کمیته ملی راهبردی تغییرات آب و هوایی و سلامت و رئیس کارگروه تخصصی «کیفیت آب و بیماری‌های منتقله از آب»، نماینده انجمن‌های علمی ایران در کنفرانس آلودگی آب‌های بزرگ (رودخانه آمازون- برزیل)- و دریای سیاه. همچنین تألیف و ترجمه ۱۰ کتاب و چاپ بیش از ۱۹۰ مقاله که در نشریات معتبر بین‌المللی منتشر شده‌اند حاصل سالیان سال کارهای پژوهشی‌ام است.

در خصوص کسب افتخارات و جوایز خود بفرمایید؟

از دیدگاه شخصی خودم بزرگ‌ترین افتخارم این است که سال‌ها به‌عنوان عضو هیئت‌علمی در دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران مشغول بوده‌ام؛ اما اولین افتخاری که در دوران نوجوانی نصیبم شد، دریافت جایزه ملی به‌عنوان نفر برتر در زبان انگلیسی در دوره دبیرستان (در سال ۱۳۴۷) بود؛ یادگیری زبان دوم از دوران کودکی‌م در حدود ۶ سالگی شروع شده بود. من در طول عمرم تأکید

زیادی بر روی تسلط به زبان‌های دیگری داشته‌ام و خدا رو شکر می‌کنم که به زبان‌های فرانسوی و ایتالیایی نیز تسلط دارم. اخذ مدارک تحصیلی در مقاطع مختلف با درجه‌های عالی نیز در زمره افتخاراتی بودند که در دوران تحصیل کسب کردم. از بین جوایزی که در طول مدت فعالیت ام به دست آورده‌ام می‌توانم به مواردی از جمله؛ جایزه ملی محیط‌زیست-۱۳۹۶، جایزه برترین پژوهشگر آب (در روز ملی آب)-۱۳۹۵، دریافت جایزه حکیم جرجانی در شانزدهمین جشنواره ابن‌سینا-۱۳۹۳، استاد برجسته و برگزیده دانشگاه در بخش آموزش- منتخب جشنواره ابن‌سینا-۱۳۸۰ و ۱۳۹۵، جایزه برترین نشریه علمی دانشگاه و در سطح ملی (در سال‌های ۱۳۸۵ و ۱۳۹۲) اشاره کنم

چه دستاوردهایی تاکنون نصیب شما شده است؟

رضایت دانشجویان، همکاران هیئت‌علمی و کارشناسان دانشکده را می‌توانم به‌عنوان اصلی‌ترین دستاوردی ذکر کنم که در این سال‌ها نصیب من شده است

و برای شخص خودم از همه شاخص‌های دیگر مهم‌تر است. همچنین خوشحالم که هر وقت وارد دانشکده‌های بهداشت در استان‌های مختلف کشورمان می‌شوم، دانشجویان سابق خودم را به‌عنوان اعضای هیئت‌علمی و مدیران موفق در بهداشت محیط می‌بینم.

از چه زمانی وارد دانشگاه علوم پزشکی تهران شده‌اید؟

در مهرماه سال ۱۳۶۳ به‌عنوان استادیار وارد گروه مهندسی بهداشت محیط دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران شدم، اما لازم است ذکر کنم که در سال ۱۳۵۷ پس از مراجعت از فرانسه، به‌عنوان استادیار در پلی‌تکنیک تهران (دانشگاه صنعتی امیرکبیر) مشغول به کار شدم که در سال ۱۳۵۹ با تعطیلی دانشگاه‌ها، خاتمه پیدا کرد. در فاصله ۱۳۵۹ تا ۱۳۶۳ نیز در معاونت پژوهشی وزارت صنایع به فعالیت‌های پژوهشی مشغول بوده‌ام. دلیل اینکه وارد فضای دانشکده بهداشت در رشته مهندسی بهداشت محیط شدم، این بود که در آن زمان گروه نیازمند هیئت‌علمی با تخصص ویژه مهندسی بود که بخش‌های آموزشی اصلی مرتبط با زمینه‌های مهندسی را با تأکید ویژه بر فرایندهای حذف آلاینده‌ها از محیط مدنظر داشت و من این مسئولیت را پذیرفتم؛ بنابراین در زمینه‌های مرتبط با آب، فاضلاب و خاک تدریس و پژوهش داشته‌ام و البته سال‌هاست که فعالیت‌های علمی و پژوهشی خود را در مسیر کیفیت منابع آب و آب آشامیدنی و تأثیر آن بر سلامت مصرف‌کنندگان، آلاینده‌های متعدد مانند فاضلاب‌ها، شیرابه پسماندها و روش‌های منطقی حذف آن‌ها و همچنین ارزیابی خطر آلاینده‌های شیمیایی و میکروبی بر سلامت انسان، مورد تأکید قرار داده‌ام.

برای دانشجویان نسل جوان و بانوانی که در عرصه اجتماع حضور دارند، چه پیامی دارید؟

نسل جوان دانشجو در مقاطع تحصیلی مختلف کارشناسی، کارشناسی ارشد، دکتری و همچنین دختران و بانوان گران‌قدر، به‌عنوان تأثیرگذارترین عوامل در آینده‌نگاری و شکل‌گیری خانواده‌های سالم و شاد و همچنین توسعه کشور در زمینه‌های مختلف فناوری و علم، محسوب می‌شوند؛ بنابراین هر دانشجو لازم است بیشترین تلاش خود را در دوره تحصیلی خود داشته باشد تا بتواند با برنامه‌ریزی صحیح آینده درخشانی را برای خود به وجود آورد.

به‌عنوان یک عضو هیئت‌علمی چه وظیفه‌ای به عهده شماست؟

مهم‌ترین وظیفه یک استاد دانشگاه، کیفیت تدریس و جدیت در این امر است و اینکه همواره تلاش کند تا روزآمدترین اطلاعات علمی را در اختیار دانشجویان قرار دهد. مورد دوم توسعه فعالیت‌های گروهی و مشارکتی در پژوهش بر اساس یک برنامه صحیح است. ارتقای فرهنگ نحوه مشارکت در پژوهش از جمله

تأثیرگذارترین شاخص‌های هر جامعه است که در کشور ما باید بیشتر مدنظر قرار گیرد. همچنین هر عضو هیئت‌علمی باید بتواند مسیر علمی و ردپایی را که در طول چندین سال در فضای دانشگاه ایجاد کرده است، با تربیت و آموزش صحیح نیروهای جوان‌تر پایدار کند.

نقش زنان در اجتماع را چگونه ارزیابی می‌کنید و چه پیامی برای آنان دارید؟

در مورد حضور بانوان در عرصه اجتماع، تجربه همه کشورهای دنیا نشان داده است که زنان توانمند می‌توانند با انجام فعالیت‌های خود در محیط‌های متنوع اجتماعی، هم شرایط زندگی خانواده خود را بهبود ببخشند و هم در برنامه توسعه ملی تأثیر داشته باشند؛ معتقدم که زنان در کنار مسئولیت مدیریتی که در فضای داخل خانواده به عهده‌دارند، باید تلاش کنند که آن را در اولویت اول خود قرار دهند، اما حضورشان در فضای شغل و اجتماع نیز بسیار ارزشمند است. ما زنان پرشماری داریم که در انجام این دو مهم موفقیت خود را به اثبات رسانده‌اند.

از این رو رعایت شأن و اعتبار بانوان و حمایت از آنان در فضاهای مختلف اجتماعی، دولتی و تصمیم‌سازی‌ها می‌تواند در ارتقاء هر کشور نقش بسیار مثبتی داشته باشد.

در سال‌های اخیر در فرهنگستان علوم به همراه دو نفر دیگر از اعضای محترم آن فرهنگستان کار گروهی را ایجاد کرده‌ایم که تلاش می‌کنیم در زمینه نقش حضور بانوان در فضاهای علمی (دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌ها)، تولید فناوری و ایجاد شغل، اطلاعات کاملی را فراهم کنیم تا بتواند تأثیر مثبتی بر حضور بیشتر زنان توانمند در کشور داشته باشد.

پیام من به بانوان عزیز کشورمان این است که فعالیت‌های اجتماعی را با کیفیت هرچه برتر انجام دهند تا مسیر رشد کشورمان با سرعت بیشتری رخ دهد.

علل موفقیت خود را در چه می‌دانید؟

در درجه اول لطف خداوند بزرگ و سپس تربیت و هدایت تشویق‌های پدر و مادرم و همراهی همسر و خانواده‌ام را، در کنار سخت‌کوشی، بسیار مؤثر می‌دانم و از آنان همواره قدردانم.

آرزوی شما برای دانشگاه علوم پزشکی تهران چیست؟

آرزوی من این است که دانشگاه علوم پزشکی تهران همواره بتواند تأثیری بسیار مثبت در سلامت و بهداشت مردم ایران در همه مناطق کشور عزیزمان داشته

باشد و همچنین از نظر تولید علم و تأثیرگذاری بر آموزش و پژوهش نسل جوان نیز بالاترین رتبه و سطح موفقیت را کسب کند.

از دستاوردهای عنوان مدیریت خود در دانشکده بفرمایید؟

حقیقت این است که بنده هر زمان که مسئولیتی را پذیرفته‌ام، با علاقه‌مندی و جدیت خاص برای آن فرصت گذاشته‌ام و تلاش کرده‌ام که اهداف و برنامه عملیاتی مرتبط با آن مسئولیت، همواره با رویکرد بسیار مثبتی روبرو شود؛ به‌عنوان مثال در مسئولیت معاونت پژوهشی دانشکده بهداشت در کنار برنامه‌های اصلی، کمیته اخلاق پزشکی و شورای ارتباط با صنعت مستقل در دانشکده را تشکیل دادم که با کمک همکارانم اثرات بسیار مثبتی در رویکردها داشته است. در سال‌های اخیر نیز شاخص تولید علم و مقالات در دانشکده ما با روند رشد صعودی، همواره بالاترین نقش را در این زمینه در دانشگاه علوم پزشکی تهران داشته است.

چه فردی در زندگی و کار شما تأثیرگذار بوده است؟

در محیط خانواده، همسر همواره جهت اجرایی شدن برنامه فعالیت‌های دانشگاهیم با من همراه بوده است؛ در فضای دانشکده لازم است از جناب آقای دکتر محمود شریعت که زمانی که من وارد گروه مهندسی بهداشت محیط شدم، ایشان مدیر گروه بودند و جناب آقای دکتر علیرضا مصداقی نیا که در آن زمان ایشان رئیس دانشکده بهداشت بودند، نام ببرم که اخلاق و رفتار هر دو ایشان یکی از مهم‌ترین دلایلی بود که من با علاقه‌مندی وارد این گروه و دانشکده بهداشت شدم.

اگر خاطره‌ای از دوران مسئولیت خود دارید بفرمایید؟

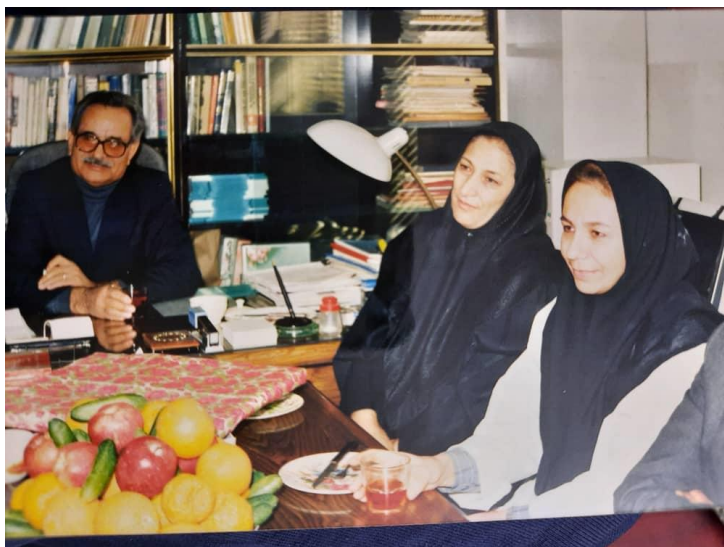
در محیط دانشگاه خاطرات بسیار زیادی دارم و خدا رو شکر می‌کنم که اکثراً مثبت و با شادی همراه بوده است.

دانشکده بهداشت دانشگاه علوم پزشکی تهران نقش بسیار اساسی در زندگی من داشته است، به صورتی که همیشه احساس می‌کنم که نیمی از سلول‌های بدنم متعلق به فضای دانشکده و دانشگاه است و بودن در این محیط، همواره احساس بسیار مثبتی برای من به همراه داشته است. برای دانشکده و دانشگاه آرزوی موفقیت پایدار و برای همه همکاران و دانشجویانم آرزوی سلامتی دارم.

از فرصتی که در اختیار ما گذاشتید ممنونم.

آلبوم عکسهای مرحومه

پروفسور سیمین ناصری

همزمان با برگزاری همایش تبریز، سرکار خانم دکتر ناصری با اطلاع از روز تولد مرحوم دکتر غیاث الدین عزیز (بدون اطلاع استاد تا لحظه برگزاری مراسم) این برنامه تولد را با هماهنگی با دبیر محترم همایش تشکیل داده اند و برنامه مفرح و خاطره انگیزی را به یادگار گذاشته اند .

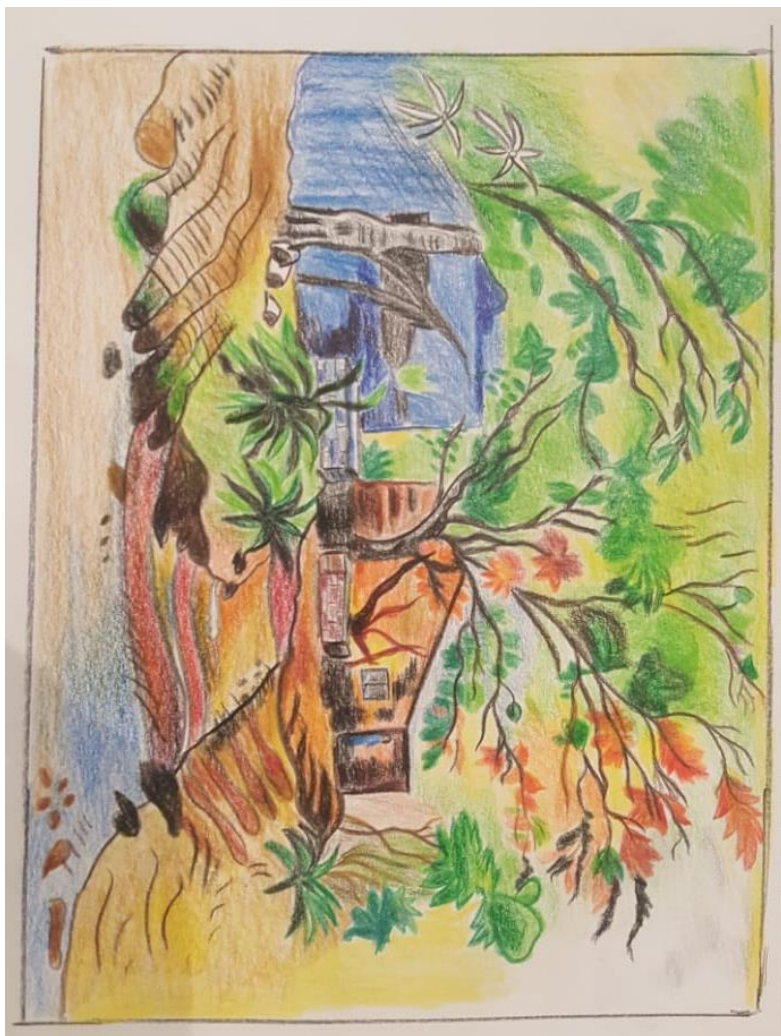
**خلق اثر هنری استاد در کلاس
خصوصی نقاشی در کانادا در
واپسین ماههای عمر ارزشمندشان**

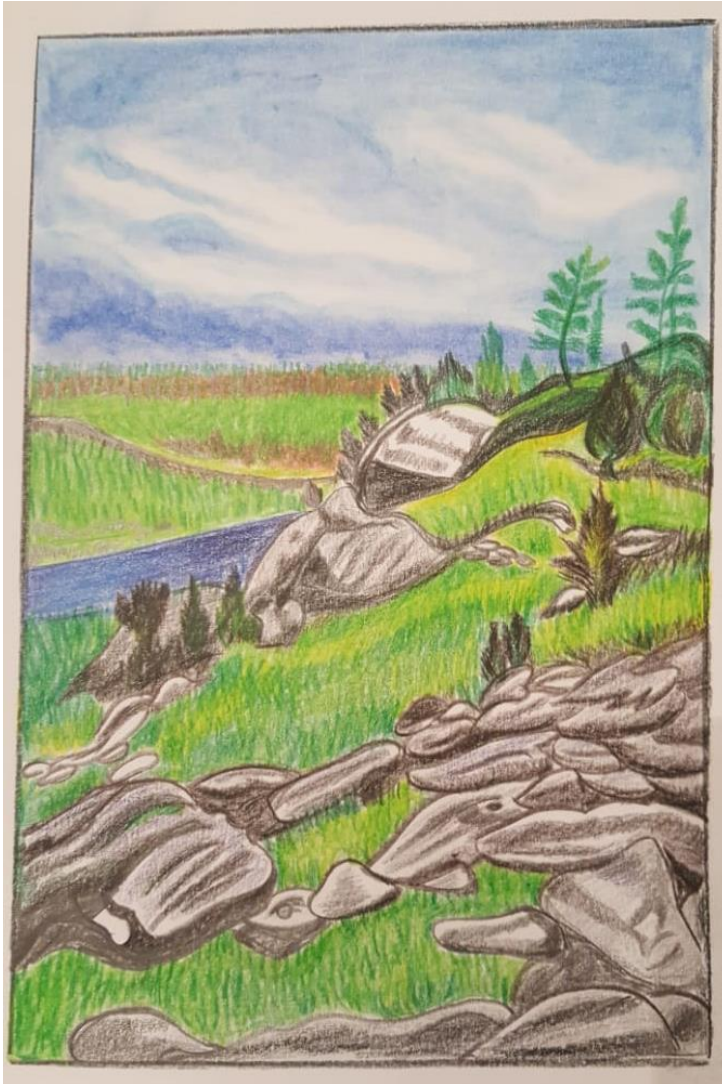
خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری - کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

خالق اثر: سیمین ناصری-کانادا - سپتامبر ۲۰۲۱

و در پایان.....

مطالب این مجموعه همه از طریق پیامهایی بود که توسط همکاران و اساتید و دانشجویان محترم در پاسخ به دعوتی بود که از طرف انجمن علمی بهداشت محیط ایران فراخوانده شدند تا دلنوشته ها و خاطرات و متن شون را در مورد استاد عزیز ما مرحومه پروفیسور سیمین ناصری برای اینجانب و مسئول محترم روابط عمومی انجمن جناب آقای دکتر مختاری ارسال دارند. در فرصت محدودی که مهیا شد مطالب دریافت شده به لحاظ غنای فکری و قلم توانمند نویسندگان، جای دیگر کمبودهای احتمالی این اثر را می پوشاند و گامی است در معرفی شخصیت علمی و معنوی استاد به خوانندگان .

قطعا این اثر جاودانه، در معرفی چهره شاخص علمی و اخلاقی استاد به دیگر دانشجویان و همکاران و خوانندگان این اثر، نقش مثبتی خواهد داشت. این مجموعه را به روح پرفتوح مرحوم استاد پروفیسور دکتر سیمین ناصری عزیز تقدیم می کنیم انشاءالله ما را ببخشاید که در حیاتش نتوانستیم آنطور که شایسته شأن و مقاوم والایش بود قدردان زحماتش باشیم و این تلاش اندک در شناساندن افکار و شخصیت معنوی و انسانی او بتواند ذره ای از کوتاهی های مان را جبران کند.

از خداوند متعال برای خانواده بزرگوار مرحوم پروفیسور استاد سیمین ناصری و همه دوستداران و بستگانش طلب صبر و تحمل فقدان این بانوی مکرمه را داریم که فقدانش بشدت جمع زیادی را متاثر ساخت . خدایش بیامرزد و روحش جاودانه و ماندگار .

انجمن علمی بهداشت محیط ایران

اردیبهشت ۱۴۰۱

استاد بزرگ جامعه بهداشت محیط

ایران

پروفیسور سیمین ناصری

۱۳۳۰-۱۴۰۱

 www.iaeh.ir

 [iaeh.iran](https://www.instagram.com/iaeh.iran)